

Svatý otec Benedikt XVI. na jedné ze série jubilejních pohlednic Radia Vaticana, které začalo vysílat před sedmdesáti pěti lety (k článku Pozdrav z Vatikánu na str. 13)

PASTORAČNÍ RADA FARNOSTI

Pastorační rada farnosti (PRF) na svém prosincovém zasedání 12. 12. 2005 nejprve jednala o přípravě Farních akademií na první pololetí 2006. Vzala také na vědomí, že J. Grygar, o jehož další přednášku by ve farnosti byl zájem, má všechny termíny přicházející u nás v roce 2006 v úvahu obsazené.

J. Bieliková představila členům PRF projekt **Každý máme svého chudého**, zaměřený na komunikaci s osamělými lidmi. Pastorační rada vyslechla informace z **ekonomické rady farnosti (ERF)**, vzala na vědomí, že ERF připraví do Věstníku podklady o hospodaření farnosti za rok 2005 a během prvního čtvrtletí tohoto roku také zanalyzuje možnosti v oblasti mimořádných nákladů farnosti. Zabývala se rovněž přípravou **farního plesu**, vybavením obou kaplí **monitory**, dalšími možnostmi **partnerství s kralovickou farností**, rekonstrukcí **webových stránek farnosti a tříkrálovou sbírkou**. P. B. Vymětalík v rámci své pravomoci **jmenoval** členem pastorační rady farnosti J. Sůvu, který převzal redigování Věstníku po zesnulém Z. Pejčochovi.

Také v pondělí 9. ledna 2006 se PRF zabývala nejdříve **Farní akademií**. Vzala na vědomí, že na přednášku o institutu Natama přišlo jen asi 20 osob. Na 5. února byla sjednána přednáška hlavního kaplana České armády P. T. Holuba Služba

(Dokončení na str. 9)

VĚSTNÍK 1/2006

společenství křesťanů
v Praze 4 - Lhotce

RADOSTNÁ VÝZVA

O sedmé neděli v mezidobí, 19. února, ke které vychází toto číslo Věstníku, se při bohoslužbách čte první čtení z proroka Izajáše. Je to část písně, ve které prorok líčí Boží lásku k Izraeli a nevděčnost lidu. Dva postoje, které se stále opakují. Úžasná Boží láska k nám a naše nevděčnost k ní. Bůh je v celých dějinách stále stejný a člověk, který myslí víc na sebe, na požitky, na své pohodlí než na společenství s Bohem a účinky Boží milosti, také. Bůh se sklání k Izraeli, ten koná pokání a je vysvobozen ze zajetí.

My už zanedlouho, 1. března, vstoupíme do postní doby, času pokání. Pro nás to je něco neradostného. Dělat pokání přece znamená postit se, hladovět, odpírat si příjemné věci, zábavu. Pro první křesťany to však byla radostná výzva –

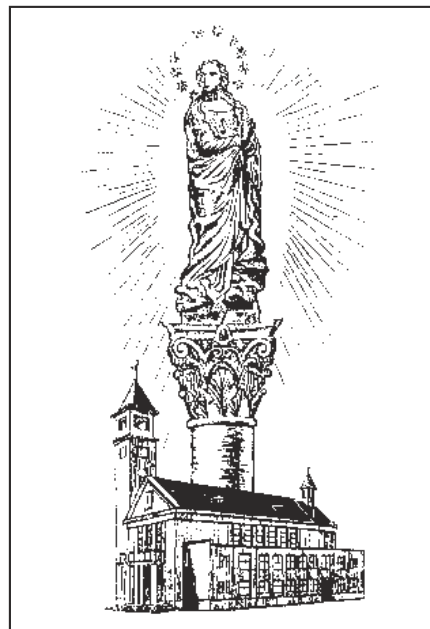
Bůh přichází s láskou, sklání se k člověku, aby ho zbavil pout, hříchů, aby ho vysvobodil a spasil.

„Obráťte se a věřte evangelium!“ Tato Pánova slova k nám zazní o 1. postní neděli v evangeliu. K čemu se obrátit? Určitě ne jenom ke svým chybám, nedostatkům, ne jenom k nějakým sebezáporům. **Ne k sobě, ale především k Bohu se máme obrátit.** Vidět Boží lásku a dobrotu, radovat se z Božího milosrdenství, které nám už tolikrát odpustilo. A jít v této radosti životem. Nechci snižovat význam skutků kajícího a sebezáporu. To má v životě křesťana také své místo. Ale na počátku postní doby si máme uvědomit, **kdo se ke mně sklání, k čemu mě zve a kam mě zve.**

P. BEDŘICH VYMĚTALÍK

JEDNOTNÉ SLAVENÍ MŠE SVATÉ

Důležitým momentem slavení mše svaté je naše účast. Liturgické úkony,

kteří při mši konáme, naznačují naši odpověď víry. Proto je třeba, abychom rozuměli, co náš konkrétní postoj při mši znamená a vyjadřuje, a vnímali to. Krása liturgie – slavení mše svaté – vždy v sobě nese na jedné straně bohatost, rozmanitost a osobitost, na druhé straně jednotnost a jednoduchost.

Účastníme-li se mše svaté i v jiných kostelech, zjistíme, že určité postoje při mši svaté jsou pokaždé jinak. Někde se při stejném úkonu stojí, někde klečí nebo sedí. Rád bych se tedy na tomto místě zmínil o třech modlitbách, které prolínají průběh mše svaté. Jde o vstupní modlitbu, modlitbu nad dary a závěrečnou modlitbu. Všiml jsem si, že v našem kostele je zvykem při vstupní modlitbě stát a při obou ostatních sedět. A přitom jde o stejný charakter modlitby. Dovolte mi, abych se krátce zamyslel nad postojem, který tato modlitba vyjadřuje.

(Pokračování na str. 2)

JEDNOTNÉ SLAVENÍ MŠE SVATÉ

(Pokračování ze str. 1)

Celá příprava na mši svatou, jež začíná již naším příchodem a pokračuje ve vstupních obřadech (příchod kněze, znamení kříže, pozdrav, úkon kajícího, zvolání *Pane, smiluj se*, o nedělích a slavnostech hymnus *Sláva na výsostech Bohu*), je zakončena a vrcholí ve vstupní modlitbě. Je to modlitba k Bohu; proto kněz má rozepjaté ruce dlaněmi vzhůru. Toto gesto je velmi staré a nacházíme je už v římských katakombách a znamená odevzdanost. Vzdání se Bohu v naději, že naše prázdné ruce naplní, vyjadřuje i **společný postoj stání**. Tato modlitba má tři části. Nejdříve výzvu *Modleme se*. Tato výzva patří každému z nás. Jde o postoj ztišení a naslouchání. Je to postoj, který nás má disponovat pro rozmluvu s Bohem. Tady by měl každý vložit svůj úmysl, se kterým přišel na mši svatou. Chci za něco Bohu poděkovat, za něco ho chválím, o něco prosím, Bohu se odevzdávám. Proto je chvíle ticha. Potom kněz všechny ty osobní díky, prosby a chvály shrnuje a přednáší je skrze Krista jeho jménem Bohu Otci v Duchu svatém. Shromáždění se pak k pronesené modlitbě kněz připojuje společným zvoláním Amen.

Příprava darů je uzavřena modlitbou nad dary. Tato modlitba má ukázat, že dary chleba a vína byly vyňaty z profánního užívání a jsou určeny pro Pána. Tato modlitba má vyprosit zvláštní Boží požehnání pro tyto dary, které budou proměněny Duchem svatým. Modlitba má vyjadřovat radost nad touto podivuhodnou výměnou, které jsme účastni. Dary Stvořitele, jež jsme od něho dostali, mu z vděčnosti přinášíme, on je přijímá a nakonec nás ještě mnohonásobně vícekrát obdarovává. Naš **společný postoj stání** vyjadřuje právě naši připravenost přijmout a darovat.

Po každém svatém přijímání má být vždy chvíle ticha – pro osobní intimní rozhovor s Kristem. Je to chvíle setkání s ním v eucharistii, kde se nám bezpodmínečně daruje. Je to chvíle našich díky. Všechny tyto díky kněz shrnuje do modlitby po svatém přijímání. Tam jménem nás všech děkuje za dar, který jsme dostali. I při této třetí modlitbě **stojíme**; svým postojem naznačujeme připravenost žít podle obdarování.

Podnětem pro toto zamyšlení byly instrukce České biskupské konference, která se společným a jednotným slavením mše svaté zabývala.

P. KAMIL VRZAL

FARNOST OPRAVDU NAŠE

V neděli 11. prosince 2005 uspořádal P. Bedřich Vymětalík malý adventní koncert komorního orchestru Karlovy univerzity Collegium musicum Universitatis Carolinae, jehož uměleckým vedoucím je František Havlín. Otec Bedřich chtěl touto kulturní akcí spojenou s pozváním na následující „sklenku“ vína poděkovat dobrovolníkům, kteří podle svých možností přispívají k tomu, aby lhotecká farnost byla tím, čím je.

Hudební program tvořila Sinfonia X Francesca Manfrediniho, Suita Henryho Purcella, Divertimento in D Wolfganga Amadea Mozarta a Meditace na chorál Svatý Václave od Josefa Suka. Byla to líbezná hudba, „pohlazení po duši“, jak koncert charakterizovala Marie Šárková, jedna z lidí, jimž bylo toto poděkování určeno.

Slovo sklenka jsem napsal do uvozovek ne proto, že by konzumace lahodného moku z vinného sklepa páně farářova strýca, jak se na jižní Moravě říká, překročila jedno, dvě nebo nanejvýš tři deci, ale proto, že nápoj se z praktických důvodů podával pro ortodoxní znalce poněkud nepřiměřeným způsobem – z plastových pohárků. Kde by farnost vzala tolik skleniček! I když pan farář, jak si uvědomil, sotva dočetl pečlivě připravovaný seznam lidí, kteří pro farnost něco dělají a jimž tudíž chtěl poděkovat, sem tam ještě na někoho zapomněl. Těch jmen totiž bylo více než 120, v některých případech nejen jednotlivců, ale i manželských párů nebo celých rodin!

Kdybych měl vypsát všechny činnosti, které je třeba zajistit nebo vykonat, aby farnost jaksepatří fun-

govala, určitě bych na leckteré zapomněl. Takže jen příkladmo: vyučování náboženství, zpívání ve sboru, ale třeba i bezplatné půjčování strojů na úklid kostela...

Na nedělních mších se u nás na Lhotce u Panny Marie Královny míru schází asi tisíc věřících. Překvapilo mě, že velmi střízlivým odhadem 15 % z nich, ne-li víc, se nemezuje jenom na pouhou účast na bohoslužbě. A kdybychom k nim připočítali všechny, kdo třeba už nejsou schopni dělat nic jiného, než se za svou farnost a kněze, kteří v ní slouží, „jen“ modlit, uvedené procento by bezpochyby bylo ještě mnohem vyšší.

Pražský arcibiskup kardinál Miloslav Vlk loni na podzim poskytl rozhovor prestižnímu varšavskému občanskému deníku Gazeta wyborcza, který vznikl ještě za totality na základě hnutí Solidarita. Pan kardinál se v interview mimo jiné vyjadřoval k rozšířenému přesvědčení, že katolická církev v Polsku je zinstytucionalizovaná zhierarchizovaná síla. Připomněl učení Druhého vatikánského koncilu o úloze církve jako společenství a vysloveně řekl, že farnost „není soukromým podnikem jednoho majitele – faráře“.

Aniž bych podceňoval úlohu kněze, myslím, že o Lhotce se dnes již opravdu nedá říct, že by byla „soukromým podnikem“ jednoho člověka. Počet dobrovolníků působících ve farnosti a rozsah jejich aktivit naznačují, že v úsilí o opravdové comunio jsme už kousek cesty ušli. Dej Bůh, abychom v ní dokázali pokračovat.

JIRÍ SŮVA

MINISTRANTSKÁ SOBOTA

Možná se ptáte, co si představíte pod názvem Ministrantská sobota. Jde v první řadě o setkání kluků, kteří již chodí ministrovat, nebo by rádi ministrovat začali. Cílem je, aby se společně sešli a prožili den, kdy nechybí nácvik liturgie, prohloubení znalostí o mši svaté, tematické hry, duchovní temátka, fotbal a samozřejmě slavení mše svaté. Druhým neméně důležitým cílem je, aby se kluci navzájem poznali a dokázali mezi sebe přijmout i nově začínající ministranty. A jak víme, ne každá farnost má dostatek ministrantů, a proto na setkání přijíždějí mini-

stranti i odjinud, samozřejmě se svým panem farářem.

Dne 14. ledna se uskutečnila Ministrantská sobota, při které jsme byli pozváni do farnosti Neposkvrněného početí Panny Marie v Praze 10 - Strašnicích. Od našeho lhoteckého kostela jsme společně vyrazili po půl deváté. Sešli jsme se čtyři (Tomáš, Vašek a Petr Burianovi a já) a společně, v ještě probouzející se Praze, dojeli do Strašnic. Tam již byli kluci nejen místní, ale i z Roudnice nad Labem a Nového

(Pokračování na str. 9)

Dipl. Theol. Univ. PETR KŘÍŽEK

Petr Křížek se narodil 24. listopadu 1970 v krčské porodnici, tedy v oblasti naší farnosti, jako druhý syn Evy a Václava Křížkových. V našem kostele však malý Petr křtěný nebyl. Ve staroměstském chrámu Panny Marie před Týnem, kam jeho rodiče chodili, než se přestěhovali do Krče, ho pokřtil P. Jiří Reinsberg.

S maminkou, tatínkem a svým o dvacet měsíců starším bratrem Martinem bydlel na krčském sídlišti. Díky žité víře svých rodičů vyrůstal ve lhoteckém společenství církve a odmalička ministroval. Do základní školy chodil v Krči, gymnázium vystudoval v Praze na Vinohradech, v budově, kde je dnes Arcibiskupské gymnázium, a pak po maturitě v roce 1989 začal studovat Stavební fakultu Českého vysokého učení technického.

Po měsíci studií na ČVUT se s lhoteckými farníky a skupinou od sv. Václava v Dejvicích vypravil do Říma na svatořečení Anežky České.

„Sametová revoluce“ přinesla zásadní zlom v jeho životě. Opustil Stavební fakultu a v září 1990 odjel do Německa. V letech 1990–1996 studoval nejprve na Ludwig-Maximilians-Universität v Mnichově a poté na Katolické univerzitě v bavorském Eichstättu teologii.

V roce 1993 se v Praze oženil s Terezií Špilarovou, dětskou zdravotní sestrou. Společně pak žili v Německu až do roku 1996. Křížkovi mají tři děti: devítiletého Jana, sedmiletou Barboru a čtyřletou Alžbětu.

Po návratu do vlasti začal P. Křížek pracovat v České křesťanské akademii (ČKA) a pražské kanceláři Ackermann-Gemeinde na projektech souvisejících se vztahem církve a společnosti v České republice. Před pěti lety se ještě jednou, teď už s celou rodinou, na několik let vrátil do Eichstättu, když dostal nabídku na doktorandské studium. Od roku 2003 opět pracuje v ČKA. Těžiště jeho práce leží v sociálně etické oblasti.

Po návratu do Čech se Křížkovi přestěhovali do Prahy 4-Točné, kde si postavili domek.

Od loňska je Petr Křížek místopředsedou pastorační (farní) rady lhotecké farnosti (PRF); předsedou PRF je vždy příslušný farář.

Co znamená titul Dipl. Theol. Univ.?

Je to německý titul diplomovaný teolog. V Čechách ho používám jen výjimečně. Odpovídá českému magisterskému titulu.

Diplomovou práci jsem psal na téma Duchovní cesta české církve v letech 1945–1948. Před několika dny jsem pak odevzdal svou doktorskou práci pojednávající o vztahu občanské společnosti a katolické církve v České republice po roce 1989.

Proč jste šel původně na Stavební fakultu?

Prvním a hlavním důvodem byl můj zájem o povolání učitele. Uvědomoval jsem si však, že jako věřící člověk bych v tehdejším školství asi dlouho neobstál, a tak jsem chtěl vystudovat nějaký technický obor, který bych snad přece jen mohl nějaký čas vyučovat a kterým bych se, pokud by mě pak ze školy pro můj „světonázor“ vyhodili, mohl někde na stavbě živit. Druhým důvodem byla rodinná tradice – otec i starší bratr jsou stavaři.

Byl jste jako student v roce 1989 na oslavě výročí 17. listopadu na Albertově a pak na Národní třídě?

Ano i ne. Dne 15. listopadu jsem se vrátil z Říma a o dva dny později jsem byl na Albertově. Nevěřil jsem tehdy svým vlastním očím, když jsem viděl transparenty volající po svobodě a tak velký zástup lidí. Na Vyšehradě, kde bydlí moje babička, jsem se ale z průvodu odpojil, neboť jsem s ní byl domluvený, že jí přijdu vyprávět, jaké to bylo v Římě. Takže až na Národní třídu jsem nedošel a policejní brutality tak byl uchráněn.

Petr Křížek s nejmladší dcerou Bětuškou

A jaké to bylo v Římě?

To by bylo na dlouhé vyprávění. K největším dojmům však jistě patřila mše v chrámu sv. Petra, při níž byla Anežka prohlášena za svatou, krátké zastavení u hrobu kardinála Josefa Berana (na přání P. Rudolfa) a česko-slovenská mše v kostele sv. Pavla za hradbami. Rád však vzpomínám i na (sudeto-)německé spolupoutníky radující se z pádu Berlínské zdi, kapucína P. Michaela rozlévajícího nám „mladým“ ze lhotecké farnosti víno Frascati či na 4000 let staré sochy kdesi v centru Říma.

Ten absolutně největší dojem ve mně však zanechala má budoucí manželka Terezka, se kterou jsem se na pouti seznámil. Bylo to v den výročí bitvy na Bílé hoře (sic!) – tedy 8. listopadu ve 14.23 min. na nástupišti č. 21 mnichovského železničního nádraží. Díky Bohu za to!

Jak jste se dostal na studia do Německa?

Když se politická situace u nás změnila, začal jsem uvažovat, zda bych neměl dělat něco jiného. Šel

jsem tehdy za paterem Vladimírem Rudolfem a předestřel mu můj „problém“. Uvažoval jsem totiž o kněžském povolání, ale život v celibátu jsem si nedovedl představit. P. Rudolf mi tehdy řekl: „Petře, umíš německy, půjdeš do Německa studovat teologii jako laik. Ať se pak rozhodneš jakkoliv, teologicky vzdělané lidi tvého ražení teď bude naše církev moc potřebovat.“ Prostřednictvím otce kardinála Tomáška, Ackermann-Gemeinde a profesora Mikuláše Lobkowice, který byl tehdy rektorem v Eichstättu, to nakonec vše domluvil.

Vy jste uměl německy?

Ano. Díky svým rodičům. Zejména tatínka mrzelo, že nezná žádný světový jazyk, a tak velice dbal na bratrovu i mou jazykovou výuku. Na němčinu jsem chodil od druhé třídy základní školy, a pokud šlo o tento jazyk, dost se mi věnovala i babička. Na prázdniny jsem také jezdil ke známé rodině do tehdejší NDR. Takže jsem v devadesátém roce mohl do německého prostředí odejít bez větších jazykových potíží.

Jaké to bylo, když jste přišel do Německa?

Jako když se devatenáctiletý vyjukaný kluk z nedávno ještě komunistického Československa najednou ocitne ve „velkém“ světě.

Dnes už rozdíl mezi Českem a Německem není tak velký, ale tenkrát pro mě bylo vše nové: zdravotní pojištění, bankovní konto, multikulturalita společnosti, nabídka v obchodech apod.

První rok, kdy jsem si musel udělat německou maturitu, protože Německo tenkrát ještě naše maturity neuznávalo, jsem strávil v Mnichově. Z mého vlastního rozhodnutí, abych měl v cizině nějaké zázemí, jsem jako host bydlel v tamním semináři. Byl to krásný rok, díky němuž jsem měl jedinečnou možnost poznat mimo jiné i formaci a výchovu kněží.

Co vám dal pobyt v německém prostředí obecně?

I když P. Rudolf, který to všechno svým způsobem „zavinil“, byl člověk velice otevřený a vnímavý, pobyt v Německu mi na spoustu věcí dal úplně jiný náhled, než na jaký jsem byl zvyklý z domova. Nejvíce se to projevilo při studiu teologie v práci s Písmem. Do té doby jsem Písmo bral, abych tak řekl, jak stojí a leží. Teprve exegeze Starého a Nového zákona na fakultě mi otevřela zcela nový přístup k Božímu slovu a práci

s ním, což dnes mohu zužitkovat třeba při přípravě dětských mší.

Co na mě hodně zapůsobilo, byla přirozenost víry v bavorském prostředí, kde jsem žil, a svobodný projev křesťanů v církevním společenství. Velmi intenzivně se to projevilo při liturgii, nejrůznějších vzdělávacích a formačních setkáních, duchovních cvičeních, při nejrůznějších programech ve vysokoškolských centrech, kde jsem měl možnost prožívat bohoslužby v tom či onom stylu, slyšet takové či onaké homilie, kde jsme měli možnost slyšet přednášky lidí, s jakými bych se v českém prostředí málo kdy setkal.

Můžete být konkrétnější?

Vzpomínám např. na nezapomenutelná kázání pana profesora Eugena Bisera v Mnichově, kam jsem chodil na večerní mše svaté, následovníka Romana Guardianiho na jeho katedře. Nebo na přednášky jiného pedagoga, jenž nás učil, jakým vhodným způsobem zprostředkovávat víru dětem. Poznal jsem způsob katecheze, který dnes praktikuje třeba Markéta Purkrábková v Mateřské škole Studánka či při výuce náboženství v naší farnosti, když nad biblickými tématy pracuje s dětmi za pomoci nejrůznějších materiálů – látek, vody, světla...

Viděl jsem, jak přirozeně lidé ve společenství s knězem utvářejí život církevní obce. Že farní společenství od kněze neočekává první a poslední, ale že se samo aktivně podílí na nejrůznějších pastoračních programech ve farnosti. Pokud např. rodiče touží, aby byla křížová cesta pro děti, sami si ji připraví.

A co třeba příprava na první svatě přijímání?

Ta také v Německu probíhá mnohdy úplně jinak než u nás. Rodiče děti připravují sami. Ve skupinkách po čtyřech nebo pěti, kde jsou i jejich potomci. Samozřejmě po předchozím zaškolení a za občasného doprovodu kněze. Tento způsob přípravy vede maminky a tatičky k tomu, aby se sami znovu zamysleli nad svým vztahem k Pánu Bohu a nad svou vírou.

Byla to celá řada podnětů, za které jsem neskutečně vděčný a které bych nikdy nezískal, kdybych se do Německa nedostal. Jestliže jsem někdy měl z českého církevního prostředí dojem, že máme odpověď na všechny otázky, které člověku v hlavě vyvstanou, a vše víme nejlépe, u svých německých profesorů jsem se nezdířka

setkal s poněkud jiným přístupem. Např. profesor filozofie, hluboce věřící člověk, nám opakovaně říkával, že má celou řadu otázek, které Hospodinu položí, až mu stane tvář v tvář. Takové to věčné hledání a ptaní se, na to jsem z české církve nebyl zvyklý.

Jaké je postavení žen v německé církvi?

Bezpochyby jsou německé ženy více přítomné v oblasti pastorace, než je tomu u nás. Mám za to, že dary, které mají, přicházejí – konkrétně v bavorském prostředí – méně nazmar než v českém. Nejenže intenzivně pracují s dětmi ve farnostech, ale podílejí se i na práci diecézních pastoračních rad, vedou nejrůznější kursy a školení, nezřídka dokonce i duchovní obnovy. Ba i mezi profesory na Teologické fakultě byly ženy zastoupeny více, než je tomu v českém prostředí.

A co dialog?

Kultura dialogu uvnitř církve je dle mého názoru v Německu rozvinutější než u nás. Samozřejmě ne vždycky a ne za všech okolností. Lidé tam ale jsou zvyklí spolu víc hovořit jak ve farnosti, tak i v diecézi.

Západ nás, české a ještě častěji moravské katolíky, pokládá za lidi velice konzervativní. My se zase někdy bojíme toho, co se dovídáme ze života církve na Západě. Vy jste několik let žil v bavorském, tedy podle obecného mínění konzervativnějším prostředí...

Na toto téma bychom si mohli dlouho povídat, což nám prostor zde vymezený bohužel neumožňuje. Pro ilustraci snad jen mohu uvést, že mezi mými německými přáteli jsem byl vnímán jako člověk spíše konzervativní. Sotva jsem ale přešel česko-německou hranici, v našem církevním prostředí se na mě mnozí zase dívali jako na pokrokaře. Podobné „zařazování“ je podle mého názoru třeba brát s úsměvem. Na čem záleží, je opravdovost postoje.

Kde je Eichstätt?

Eichstätt je městečko ležící asi 60 km na jih od Norimberka. Je to sídlo diecéze, ale jeho význam je dnes – odhlédnu-li od tamní Katolické univerzity – minimální.

Umějí vaše děti německy?

Až na nejmladší Alžbětu, což je paradox, protože ta jediná z celé rodiny se v Německu narodila, umějí. Starší děti němčinu pochytily v ně-

mecké školce. Jeník umí německy velmi dobře, Barborka německy rozumí, a potřebuje-li něco říci, vždy se vyjádří.

Jste dost činný nejen ve farnosti, ale i v místě bydliště...

Jen řekněte rovnou, že jsem „aktivista“. No, jakého mě Pán utvořil, takový prostě jsem.

V Německu jsme bydleli delší dobu na vesnici, která žila nejrůznějšími spolky a slavnostmi. Na Točné, kam jsme se přestěhovali poté, kromě fotbalového oddílu neexistoval žádný obecní či sousedský život. A tak jsme se s manželkou Terezkou, která je darem nad všechny pozemské dary, protože žádná jiná by to se mnou nevydržela, začali o něco pokoušet – nejdříve prostřednictvím tamní mateřské školy. K 11. listopadu jsme uspořádali svatomartinský lampiónový průvod.

V Německu je něco takového dost obvyklá akce – u nás jej poprvé uspořádali skauti na Vyšehradě asi před šesti lety. Před průvodem se sehraje scénka o setkání sv. Martina s ubožákem. Potom děcka se spoustou lampiónů procházejí obcí. Slavnost končí krátkým, duchovně laděným zamyšlením na fotbalovém hřišti. Z mého pohledu je průvod významný tím, že umožňuje připomenout křesťanské hodnoty solidarity a pomoci bližnímu v prostředí, z něž se praxe víry již dávno vytratila.

Na Točné jsme také s několika lidmi hned první rok, kdy jsme tam bydleli, postavili na návsi vánoční strom a zahajovali advent. Letos se k nám poprvé přidal i modřanský pan starosta. Naše aktivity mezitím již uskutečňujeme prostřednictvím Občanského sdružení Točná, jehož vznik jsme iniciovali.

Točná je zcela sekularizovaná obec. Ví se tam o vaší rodině, že jste věřící?

Nijak se s tím netajíme. Z Bavorska jsme byli zvyklí, že se tam v neděli všichni do kostela vyfintili. Když jsme se nastěhovali na Točnou, Jeník si v neděli vzal bílou košili a na další členy rodiny čekal před domem. Soused, který se zrovna probudil, se ho ptal: „Kam jdeš tak vyšňořeně?“ Jeník naprosto přirozeně, jak byl zvyklý z Německa, odpověděl: „Do kostela.“

Lidem v okolí někdy říkávám: „Zastavím se u vás, až se vrátíme z kostela.“ Člověk, který vyváží žumpy – na Točné totiž dosud není kanalizace –, si mi jednou posteskl: „Já vás nikdy v neděli nemohu zastihnout doma.“ Řekl jsem mu:

„V neděli dopoledne jsme pochopitelně v kostele, takže nás doma ani zastihnout nemůžete.“

Pokud vím, také se angažujete při přípravě Tříkrálové sbírky...

Letos jsme ji dělali, rovněž na Točné, už podruhé. Nikoliv jako farnost – formálně vlastně patříme do Modřan –, ale jako občanské sdružení, jeden ze dvou necírkevních subjektů podílejících se na sbírce v pražské arcidiecézi. Snažíme se tak zpřítomňovat aspoň něco z křesťanství v té naší „sekularizované obci točenské“.

Loni chodilo na Točné od domu k domu s oficiálními charitními kasičkami šest dětí, letos už dvanáct. A čtyři maminky. Uvažovali jsme, na co by měl být výnos sbírky věnován. Na Točné, která má přes 700 obyvatel, z nichž je asi 100 dětí ve věku do 15 let, není ani dětské hřiště, ani jiné místo, kde by se lidé mohli přirozeným způsobem scházet. A tak, když jsme hledali projekt, pro který použijeme výnos sbírky, jsme si řekli, že pokud nám to Charita schválí, pokusíme se vybudovat v obci dětské hřiště. Loni jsme vybrali přes 15 tisíc korun (letos necelých 20 tisíc), a tak jsme se do toho pustili. Už na něm máme jednu dvouhoupáčku a malé houpací sluně. Kromě toho jsme s několika sousedy udělali na hřiště i dvě lavičky.

Teď kromě toho zvažuji, zda na dešel čas, abychom se s Občanským sdružením Točná pustili do rekonstrukce jednoho zničeného točenského křížku.

Kdo vás kromě rodičů v mládí v duchovním životě nejvíc ovlivňoval?

Byli to dva kněží: salesián Jan Ihnát a P. Vladimír Rudolf. Pater Ihnát v době, kdy jsem ho poznal, byl jen řádový bratr, který pracoval v Metrostavu a tajně studoval teologii. A pravidelně se věnoval společenství kluků ze Lhotky a Braníka. Na kněze byl v Německu vysvěcen až ve druhé polovině osmdesátých let. Scházeli jsme se s ním každý týden. Při našich setkáních nám zprostředkoval víru, společně jsme se modlili, hráli nejrůznější hry, jezdili na výlety, na prázdniny a jako správní kluci dělali různé vylomeniny. Pravdivost a obětavost P. Ihnáta a jeho nelehká cesta ke službě Pánu Bohu, to bylo pro mne obrovské znamení. Díky Bohu za něj.

A páter Rudolf?

Otce Rudolfa jsem docenil teprve později, v době dospívání. To jsem

začal být schopný poznávat, komu a proč uvěřil, poznával jeho spiritualitu a schopnost rozlišovat, co je důležité a co ne. Pro mne byl sluzebníkem v tom nejhlubším slova smyslu, který se vydává ze všeho, co má.

Je zajímavé, že každý z těchto dvou kněží, kteří pro mou cestu k Bohu tolik znamenali, byl úplně jiný. Každý měl úplně jinou spiritualitu. Ihnát byl člověk uvažující spíše tradičněji, Rudolf byl v duchovním slova smyslu otevřenější.

Nerad bych ale pominul rovněž každodenní svědectví mých rodičů a jejich péči o nás včetně toho, že se s námi pravidelně modlili. Jejich rozhodnutí v roce 1982, že nám dovolí chodit do zmíněného tajného katolického společenství, nebylo jednoduché. Měli strach. Za předání daru víry jsem jim velmi vděčný.

Vy jste však i sám pracoval s dětmi.

Nasazení otce Ihnáta pro nás ve spojení s radostným poselstvím zprostředkovávaným paterem Rudolfem mě vedlo k tomu, že jsem někdy od svých patnácti šestnácti let společně s Jakubem Hučínem sám začal pracovat s menšími dětmi – nejdříve jen s kluky ze známých rodin, ale pak ke konci 80. let i s některými dětmi z farnosti. Když jsme ještě před „revolucí“ začali dělat chaloupky, radil jsem se s otcem Rudolfem, které děti z farnosti by bylo dobré oslovit a vzít na chaloupku.

Co pro vás znamená lhotecká farnost?

Je mým duchovním domovem. Cítím se v ní moc dobře a vážím si možnosti prožívat v ní svou víru. Požehnání, kterého se nám v naší farnosti dostává, je obrovské.

Velkým požehnáním byl pater Rudolf. Za to, co dnes ve farnosti zažíváme, vdčíme jednak tomu, co do nás vložil on, jednak tomu, co nám umožňuje a co v nás rozvíjí P. Bedřich Vymětalík. Je to velice šťastná konstelace a zdaleka ne samozřejmá. Dnes tu máme kněze, který se z růstu a rozvíjení se mnohých iniciativ raduje a tento růst a rozvíjení umožňuje. Zvlášť intenzivně se to projevuje ve farní radě. Těší mě také, že se čas od času setkáváme po mši svaté, jsem rád, že vyrážíme na poutní zájezdy a že funguje Farní akademie.

Co soudíte o významu pastorační rady farnosti?

Jsem přesvědčen o tom, že veli-

kost jejího významu si ještě dostatečně neuvědomujeme. V dnešní době je to nepostradatelný orgán pro jakoukoliv farnost, která má ambici být živým společenstvím křesťanů a kvasem světa, v němž žije. Podstatné přitom není to, zda to či ono rada rozhoduje (dle církevního práva rada stejně nemá rozhodovací pravomoc, nýbrž je pouze poradním orgánem). Podstatné je, že rada vytváří prostor, v němž se promýšlejí a diskutují nejrůznější podněty pro život farnosti. Je velice důležité, aby ve farnosti takový prostor byl.

Je také dobře, že máme ekonomickou radu. Je totiž zapotřebí, abychom se učili uvědomovat si, že naše odpovědnost za vybrané peníze nekončí v okamžiku, kdy je při sbírce dáme do košíku. V té chvíli naše odpovědnost za ně vlastně teprve začíná.

A co mše připravované pro děti?

To je kapitola sama pro sebe. Počet dětí, jež na ně chodí, roste. Velký poutač na kostele vyvěšovaný směrem do Mariánské ulice a také forma této mše svaté přitahují a oslovují i lidi, kteří by jinak do kostela nepřišli. I lidé výrazně starší říkají, jak moc jsou tyto bohoslužby pro ně důležité.

Dialog s dětmi při mši kazatele nutí, aby si především sám velmi dobře ujasnil, co Boží slovo říká. Teprve, když si je rozebere, abych tak řekl, až na dřevě a potom se je pokusí zprostředkovat dětem, které nemají ostych říct „Tomu nerozumím“ nebo „Jak to myslíš?“, musí někdy složitě nebo až frázovitě znějící abstraktní termíny vyjádřit jednoduše a při tom pravdivě.

Ačkoliv je mše, o které hovoříme, prezentovaná jako mše svatá upravená pro děti, obsahuje celou řadu momentů, které jsou pro nás dospělé minimálně stejně důležité jako pro ně.

S přípravou těchto mší je spousta práce. Scházíme se na ni v pěti lidech. Nejdříve hovoříme o tom, co je hlavní poselství perikopy. Každému ten úryvek totiž říká něco jiného. Potom společně uvažujeme, jak to dětem zprostředkovat. Při přípravě těchto mší je nedocenitelná obrovská otevřenost jak otce Bedřicha, tak otce Kamila.

Myslel jsem, že mše pro děti vznikají podle nějakých „taháků“ ze zahraničí.

Kdepak taháky! Samozřejmě máme literaturu, z níž můžeme čerpat inspiraci, ale každá dětská mše

u nás na Lhotce je originál! Dnes už těch přípravných textů v počítači mám tolik, že by to stálo za knížku. Snad na ni někdy dojde.

I pro starší generaci je velice povzbudivé vidět v kostele mladé rodiny a děcka...

Ještě důležitější je to – a to souvisí i s naším partnerstvím s Kralovicemi – pro lidi na českém venkově. Pokud tam ještě křesťané jsou, asi mají někdy smutný pocit, že s jejich generací církve na vesnicích končí. Když na Lhotce děti v kostele máme, musíme si uvědomit, že je to opravdu něco zcela výjimečného a být za to Bohu vděční. Zároveň máme neoddiskutovatelnou povinnost se o tento dar dělit s těmi, kterým se ho nedostává v takové míře jako nám. Proto považuji partnerství naší farnosti s farností Kralovice pro život našeho farního společenství za velice důležité. Kromě již vyřčeného má totiž toto partnerství jistý, pokud to slovo mohu takto použít, prorocký charakter.

Proč právě prorocký? O solidaritě v církvi sice často mluvíme, ale už ne tak často ji realizujeme. Vždycky mi velmi vadilo, že česká církev chodí k rakouské, německé a americké církvi s otevřenou dlaní. Přitom i v naší republice jsou různé bohaté diecéze s různě výnosnými „statky“. Patnáct let po změnách by i v české církvi už měly existovat struktury solidarity napříč diecезemi. Bohužel tomu tak není. Protože to sám nemohu změnit, řekl jsem si: Učiňme něco alespoň na farní úrovni a vyšleme tak do církve signál, že tak, jak to zatím je, to není správné a že je zapotřebí s tím něco dělat.

A co připravovaný lhotecký projekt Každý máme svého chudého?

Ten také považuji za velice důležitý. Je v něm obsaženo to nejpodstatnější z křesťanství – bytí pro druhého. Jahve není jen „Ten, který je“, jak se to používá v českém překladu Písma svatého. Přesnější překlad zní takto: „Já jsem ten, který je pro“ – rozumí se **něco nebo někoho**. Projekt Každý máme svého chudého vystihuje právě ono bytí pro někoho. Na světě nejsme pro sebe, ale pro druhé.

Dnes to možná už zní jako klišé, ale jako česká církev jsme často příliš zahleděni do sebe. A čím dál víc tomu propadáme. V životě církve lze sice pozorovat ledacos, co jasně směřuje do společnosti. Česká katolická charita je krásným

svědectvím přítomnosti církve v naší společnosti. Částečně to platí i o církevním školství. Ale farnosti? Ty většinou žijí hodně pro sebe. Ze čtyř základních činností či jak říkáme projevů církve – svědectví, služby, vytváření společenství a liturgie – nezřídka praktikují jen liturgii. To je nedostačující! Projekt Každý máme svého chudého míří k činnosti služebné a snaží se ji v naší farnosti oživit.

Jak vidíte budoucnost naší farní obce a české církve?

Opakovaně se přesvědčuji o tom, že většinu lidí kolem nás je církev naprosto lhostejná. Co jim však lhostejné není, je smysl jejich života, jeho kvalita, vztahy, ve kterých žijí. Ačkoliv většina obyvatel České republiky v tomto směru od církve nic neočekává, praxe ukazuje, že v okamžiku, kdy církev tyto lidi srozumitelně osloví, s opravdovým zájmem a laskavým přístupem se dotkne jejich problémů, toho, co jim hýbe, a nabídne jim smysl lidského bytí, lidé tuto nabídku berou velmi vážně.

Obávám se však, že jako česká církev jsme něčeho takového schopni již jen ve velmi omezené míře. Často se zabýváme věcmi, které jsou méně důležité, a ty zásadní necháváme bez povšimnutí stranou. Rekonstruujeme kapličky a kostely. Lidi, kteří by do nich mohli přijít, však zpravidla oslovit neumíme, někdy možná dokonce ani nechceme. Personálně je naše společenství značně vyprázdněné. V padesátých letech psal teolog Oto Mádr o české církvi jako o církvi umírající. Myslím si, že i dnes je českou církev takto možné vnímat.

Nerad bych však náš rozhovor zakončoval v pesimistickém duchu. Dějiny církve ukazují, že byla období úpadku, ale i rozkvětu. Jistě, řada církevních obcí, kdysi živých, dnes již dávno neexistuje, např. církve v severní Africe, stejně tak ale řada církevních obcí zažila nové probuzení, třeba evropská církev pro Tridentuském koncilu. Jsem přesvědčen o tom, že z velké míry záleží na nás českých křesťanech, jakým směrem se česká církev bude vyvíjet. Božím požehnáním si můžeme být jisti. **Ruku k dílu však musíme přiložit sami.** Současný stav naší lhotecké farnosti, ale i mnohých jiných v naší zemi, ukazuje, že Bůh dává své církvi rozkvést, najde-li lidi, kteří „ho“ začnou brát vážně.

(jis)

KAŽDÝ MÁME SVÉHO CHUDÉHO

Již delší dobu docházím se svým rok a půl starým synem za osmdesátiletým pánem. Zastavíme se u něho na pokoji a popovídáme si. Většinou mu vyprávím, co jsme dělali, zažili, co malý umí nového. Přinesu ochutnat, co jsme doma upekli. Návštěva netrvá dlouho, tak deset minut. Přesto „mého“ pána potěší a mne samotnou také. Je nadšený malým dítětem, přesně sleduje datum, kdy dosáhne dalšího měsíce svého věku. Ví, že jsem jediná z venku, kdo za ním přijde. Je to vdovec. Jeho jediný syn žije v Americe... Pro mne se tato krátká setkání stala sváteční chvílí, na kterou se těším, protože vím, že jsme vítáni, očekáváni a že nám vzájemně přinášejí radost a pocit uspokojení..., říká jedna ze lhoteckých maminek, která si již svého „chudého“ našla.

Vlastně to není tak dlouho, kdy jsme slavili Vánoce, ale postní čas už klepe na dveře. Bude to doba, ve které dostaneme možnost nahlédnout s odstupem na svůj život a otevřít se Boží výzvě vybízející k pokání. Obrácení kajcníka přitom není jen otázka vnitřní změny smýšlení, nýbrž i skutků, jež tuto změnu provázejí. A právě na tuto skutečnost reaguje nová aktivita, která se v naší lhotecké farnosti s počátkem doby postní rozběhne. Je to pastorační radou iniciovaný a podporovaný projekt Každý máme svého chudého, jehož cílem je zmírnit osamocení konkrétních lidí v našem okolí, kteří jsou odkázáni na pomoc druhých.

Málokdo z nás ví, že nedaleko lhoteckého kostela je zařízení, které již pět let slouží jako přechodný domov pro čtyřicet převážně starších a nemocných lidí. Je to **Sociálně ošetrovatelské centrum** v Zárubově ulici. Toto zařízení přijímá ke krátkodobým i dlouhodobým pobytům pacienty, kteří již z různých důvodů žít sami ve vlastní domácnosti nebo kvůli svým potí-

žím dokonce ani v kruhu své rodiny nemohou. V tomto centru nacházejí odbornou ošetrovatelskou pomoc. Přestože zde pracuje sehraný ošetrovatelský tým, který se o tyto lidi stará nejen po stránce fyzických potřeb, jejich mnohdy zpřetrhané a ztracené sociální kontakty ani při nejlepší vůli nahradit nemůže. Proto i zde najdeme lidi opuštěné, s pocity prázdnoty a beznaděje, s pocity, že již nikoho nezajímají. Muže a ženy žijící stereotypem instituce a těšící se (v lepším případě) pouze na to, co bude k obědu. Přitom i tito lidé – tak jako my všichni – chtějí lásku nejen přijímat, ale i dávat. Chtějí se z něčeho radovat, ale i sami působit radost druhým. Potřebují jen impuls z vnějšku, potřebují cítit podporu a zájem.

Tato jejich potřeba se nám může stát výzvou pro letošní postní dobu. „Každý má mít svého chudého,“ kladl nám na srdce P. Vladimír Rudolf. Rozjízďející se projekt, do jehož názvu jsme si jeho výrok vypůjčili, nám toto umožní. Vytváří totiž podmínky pro živé osobní kontakty mezi lhoteckými farníky a obyvateli tohoto sociálního zařízení. „Kontaktem“ je přitom myšlena vaše osobní návštěva v sociálním centru – asi tak jednou za měsíc –, při které lze navštíveného člověka doprovodit na zahradu, něco mu přečíst, vyprávět. Radostí se „**vašemu chudému**“ mohou stát nakreslené obrázky od dětí, zaslané pohlednice z dovolené, gratulace k svátku nebo narozeninám. Neboť nic nezajímá tyto lidi víc než obyčejný život, který prožíváme. A nebojme se – nikdo po nás nebude vyžadovat ani ošetrovatelskou péči, ani doprovod mimo zařízení. Ty totiž v žádném případě nejsou a ani nemohou být součástí projektu. Jeho smyslem rovněž není – třebaže dobře míněné – náboženské přesvědčování navštěvovaných lidí. I v této oblasti je bezpodmínečně nutné zachovávat svobodu rozhodnutí či názorů navštívených osob.

A tak uchopme výzvu, kterou nám projekt pro letošní postní dobu přináší! Možnost zapojit se mají všichni. Projekt je postaven tak, že nevyžaduje pravidelné týdenní návštěvy, kterých by mnozí z nás časově ani nebyli schopni. Směřuje nejen k aktivním důchodcům nebo maminkám na mateřské dovolené (malé děti jsou v uvedeném zařízení velice vítané a působí mnohdy až dojemnou radost), ale zejména k časově zaneprázdněným studentům a plně zaměstnaným lidem.

Nikdo, kdo se přihlásí do tohoto projektu, nezůstane sám. Každému bude poskytována organizační podpora. Po úvodní informační schůzce projde krátkým proškolením a seznámí se s výše uvedeným zařízením i s kontaktními osobami, které mu budou k dispozici při řešení případných problémů. O tom, že Hospodin projekt podpoří svým požehnáním, není potřeba pochybovat. A tak vstupme do postní doby nejen s touhou změnit své smýšlení, nýbrž i s novým vztahem, který se může stát viditelným projevem této naší touhy.

Název projektu: Každý máme svého chudého.

Kde bude realizován: Sociálně ošetrovatelské centrum, Zárubova ulice č. 971, Praha 4.

Koho se bude týkat: potřebných dočasných obyvatelů Sociálně ošetrovatelského centra.

Kdo se může zúčastnit: každý, kdo je připraven obětovat trochu volného času a udělat něco pro bližního.

Jak často: alespoň jednou za měsíc.

Kde se přihlásit: nejpozději do 15. března buď v sakristii u P. Bedřicha Vymětalíka, nebo na internetové adrese jitka.bielikova@seznam.cz.

Za realizační tým projektu se na spolupráci těší

JITKA BIELIKOVÁ

K R Á T C E

- **DVA NOVÉ MONITORY** Sony LCD 30" s přenosem obrazu oltářního prostoru z kostela byly před vánočními svátky instalovány v kapli Božského Srdce Páně. Systém obrazového přenosu bohoslužeb, který umožní též sledování různých videoprogramů, byl rozšířen i do kaple sv. Václava. Vybavení této místnosti obohatila též sedací souprava, která vytváří lepší podmínky pro setkávání se i v menších skupinkách.
- **PANÍ M. ŠÁRKOVÁ** se jako učitelka náboženství v naší farnosti loni stala na pětinu úvazku zaměstnankyní Arcibiskupství pražského.

- **V KAPLI** Božského Srdce Páně byla ve vánočním období výstava kraje a keramiky, jež vznikla v Družině mládeže Církevní základní školy ve Voršílské ulici v Praze 1.
- **VĚSTNÍK** naší farnosti je prezentován na výstavce o činnosti Klubu novinářů seniorů a celého novinářského Syndikátu v novém Klubu novinářů v Praze 1 na Senovážném náměstí. Syndikát novinářů České republiky se na Senovážné nám. přestěhoval loni v létě z Pařížské třídy. Jeho členem byl redaktor Věstníku Zdeněk Pejčoch a dlouholetým členem profesní novinářské organizace je i jeho nástupce.
- **250. VÝROČÍ** narození skladatele Wolfganga Amadea Mozarta vzpomněl

lhotecký chrámový sbor uvedením jeho Korunovační mše, která je trvale v repertoáru tělesa.

- **PŘÍPRAVA DĚTÍ** na první svaté přijímání začíná 15. února. Letos poprvé bude vyzkoušena také možnost připravovat děti rovněž v malých skupinkách po rodinách. K prvnímu svatému přijímání děti jako obvykle přistoupí týden po Hodu Božím velikonočním.
- **KARNEVAL PRO DĚTI** se bude konat 25. února odpoledne v tělocvičně školy v Hodkovičkách.
- **TAJENKA KŘÍŽOVKY** z Věstníku 6/2005: Nad Betlémem vyšla hvězda.

(r)

JAK JSME KOLEDOVALI O KRIMINÁL

Vlastně za to může pater Kamil Vrzal. Jednou se nachomýtl k našemu pokusu o nácvik koled pro pacienty krčské elděenky a pak se jen tak s nevinným úsměvem ve tváři zeptal, jestli nechceme do vězení. Středně těžkého. Ale ne jako do vězení, ale do vězení. Koledovat.

Po překonání prvotního šoku nás ta myšlenka zaujala. Ne že bychom měli takové pěvecké ambice, ale přece jen máme trochu romantické představy podporované filmy typu Útěk z Alcatrazu. Ale jinak jsme byli docela obyčejně zvědaví.

Pater Kamil občas jezdí do příbramské věznice, kde se společně s jáhnem Petrem ze Svaté Hory setkávají s odsouzenými. O vánočních svátcích plánovali ve věznicích bohoslužbu, a tak se nás zeptal, jestli bychom ji nechtěli oživit zpěvem koled. Sice prý o bohoslužby ve vězení není příliš velký zájem, předpokládá účast 10–15 lidí, zato ale bude příležitost popovídat si s vězni.

A tak jsme ve středu 28. prosince 2005 brzy odpoledne vyrazili za hustého sněžení do Příbrami. Cesta byla napínavá, protože rozbředlý sníh na silnici vyžadoval nejvyšší opatrnost, a kromě toho se pater Kamil snažil zapomenout na to, že farní tranzit, který řídil, má bohužel jen letní pneumatiky. Ale jeli jsme přece vstříc něčemu neznámému s příchutí dobrodružství.

Věznice je ukrytá mezi kopečkami. Nenápadnou odbočkou jsme se dostali do údolíčka s oplocenými vězeňskými bloky.

Vstupní procedura nepostrádala důkladnost. Mobily, zbraně a pilničky jsme museli nechat ve vratnících. Byli jsme náležitě prověřeni a zkontrolováni, nástroje zrentgenovány, a dostali jsme průkazky návštěvníka. V té záplavě sněhu jsme mezitím pěkně promrzli, protože skrz kontrolu jsme chodili po dvojicích a bezpečnostní rám čas od času zuřivě zapípal. Po půl hodině jsme byli jak rampouchy. A pak že v kriminále se člověk může octnout raz dva.

Jídelna, kam nás zavedli, byla strohá, ale zato příjemně teplá. Ani jsme se nemohli rozehrát a rozezpívat, protože vězni se tam nahrnuli už před námi. Zvědavě si nás prohlíželi. Staré i mladé tváře, do kterých byste nic špatného neřekli. My jsme se ani neodvážili nějak se rozhlížet. Tvářili jsme se statečně a procházeli uličkou, kterou se vězni ani nesnažili vytvořit.

Byla jich zatracená přesila. Houby patnáct, ale sedmdesát! A zoufalý nedostatek dozorců. Vlastně skoro žádný. Alespoň nebyli vidět. Zachovali jsme paniku. Tyhle horké chvílky rozmrazily nás rampouchy natotata.

Sociální pracovník Franta je musel trochu zkrotit. Postavou malý, ale autoritou velký. Metoda cukr a bič. Ale bič napřed.

Někteří opravdu přišli na bohoslužbu. Většina se ale dostavila s napjatým očekáváním, zda dostanou balíčky. My jim ale přivezli něco jiného. Poselství Božího slova. Pokoj.

Pater Kamil vedl bohoslužbu, promluvy se ujal jáhen Petr. Byla šitá na míru každému. Všichni jsme hříšníci, i já, i ty. I my tady venku, stejně jako oni tam. Akorát někoho už vyhmátla světská ruka spravedlnosti. A Ježíš, ten se narodil, aby smyl naše hříchy svou krví. Bůh se z lásky k nám ponížil tak, že se stal jedním z nás. Miluje každého z nás. Nádherné vánoční poselství.

Byli jsme z toho všeho tak nervózní, že jsme se při zpěvu posunuli o tón výš. A čekalo nás to nejtěžší. Povídat si. Ale o čem si s vězni povídat? Vždyť oni tam celé dny a roky „sedí“. A co se tam asi tak děje zajímavého, aby se o tom dalo společensky konverzovat?

Po skončení bohoslužby jsme se tedy rozešli ke skupinkám. Před někým z nás ustupovali, že by radši chtěli tu blondýnu v červeném svetr. Naštěstí nás přijali jinde.

Ze začátku probíhala konverzace poněkud prkenně. Ale pak se to rozjelo. Někteří z nás jsou pěkně užvanění. A s chlapama byla psina – jsou to holt živlové. Někdo je tam kvůli „fetu“ (drogám), jiný vyložený z blbosti. Někdo má venku rodinu, jiného kvůli jeho pobytu ve vězení opustila přítelkyně. Skoro všichni kouří. Sem tam jde někdo do sebe a už dva dny nekouří!

Dozorkyně už jsou okoukané. V kuchyni je 27 kuchařů, kteří vaří pro 750 lidí. Teplá voda teče třikrát týdně.

Jak se prý člověk dostane z Brna do Prahy? Přece eskortou!

Někdo už to má za pár, další si počká do srpna, jiný déle.

Z vězení jsme odcházeli s radostí v srdci. Chtěli bychom se tam vrátit. Zjistit, jestli i oni teď mají v sobě také aspoň trošku té radosti.

Odcházeli jsme do mrazivé noci. Těžké vločky se líně snášely k zemi, leskly se v odrazu světla a zakrývaly naše stopy. Větší romantiku jsme o svátcích nezažili. Jen tam. A pak v příbramské hospůdce, kde byl čas si společně popovídat, sdělit dojmy a doplnit vydanou energii.

Dvanáct statečných, kteří se výpravy zúčastnili:

P. Kamil V., Evička K., Staník S., Janička T., Jirka N., Ondra Š., Lída K., Michal Č., Lenka H., David M., Oli a Tom H.

(liiks)

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA

První týden v lednu proběhla Tříkrálová sbírka, o které jsme vás informovali v minulém čísle Věstníku. Sbírkou se zúčastnilo pět skupinek z Církevní mateřské školy Studánka a pouze dvě skupinky z farnosti.

I přes letošní potíže s malým počtem koledníků a vedoucích skupinek z farnosti jsme vykoledovali 32 444,50 Kč a v pražské diecézi jsme byli na 10. místě. Detailní rozpis kasiček se jmény bude vyvěšen na nástěnce v kostele a uveden na farních webových stránkách.

Za farnost koledovali Kristýna a Karolína Králové, Filip Pelant, Honza Šárka, Jirka Novák a jako vedoucí skupinek Eva Kletečková, Standa Salajka, Olga a Tomáš Hroudovi a Lenka Kapslová, která zorganizovala také koledníky ve školce

a nemalou měrou tak přispěla k letošní výši vybrané částky.

Všem zúčastněným koledníkům, vedoucím i všem farníkům, kteří do kasiček přispěli, zvláště v neděli po mši svaté v 10 hodin, srdečně děkujeme.

T. H.

Filip, Jirka a Honza při letošní Tříkrálové sbírce

Snímek To/O

Předtančení Tanečního klubu Tango na farním plesu

LHOTECKÝ PLES 2006

V pátek 19. ledna jsme se těšili na náš lhotecký ples. V duchu tradic farních plesů jsme tentokrát přišli už na sedmý, již poněkolkáté v hezkém prostředí Kulturního centra Novodvorská, kde nás uvítal otec Bedřich Vymětalík a příjemná hudba Fenix Music.

Zábava se rozjela v poklidném rytmu, sál se brzy zaplnil, ale nepřeplnil, takže každý měl dost místa k tanci i k popovídání si s přáteli, neboť se zde sešla velká část lhoteckých farníků. K tanci nás naladila krásně provedená předtančení – průřez všemi tanečními rytmy. Mezitím jsme mlsně obhlíželi vystavenou tombolu, které vévodila hlavní cena – jedenáctikilová vepřová kýta a dort ozdobený logem farnosti.

Celým večerem nás provázela již osvědčená moderátorská dvojice novomanželů Kateřiny a Tomáše Döllingerových, kterým to slušelo jak s mikrofonem, tak i na tanečním parketu. U „kormidla“ stál Tomáš Hrouda, kterému patří velký dík za skvělé zorganizování plesu, i když mu pomáhali přátelé z nedělního společenství pro mladé a také jeho rodina.

Po několika tanečních sériích došlo i na losování tomboly. Díky štědrosti

výherců jsme mohli každý ochutnat kousek z hlavní ceny.

V závěru večera jsme si všichni zazpívali *Aby nás Pán Bůh miloval*, dotančili poslední sérii a pomalu se rozloučili. Každý z nás si říkal, že příští rok – dá-li Pán Bůh – si určitě přijde na farní ples zatančit znovu. Náš ples totiž není žádná pompézní akce, ale spíše milá příležitost k setkání farníků při příjemné hudbě a milém ovzduší. Jistě tomu tak bude tak i napřesrok.

STANISLAV BĚHAL

Výherci hlavní ceny v tombole – jedenáctikilogramové vepřové kýty

Snímky z plesu Tomáš a Olga Hroudovi

PASTORAČNÍ RADA FARNOSTI

(Dokončení ze str. 1)

duchovních v Armádě CR. Březnový termín bude k dispozici pro uvedení projektu Každý máme svého chudého. Na 2. dubna se předpokládá postní zamyšlení P. Z. Wasserbauera. Ministr zahraničí C. Svoboda doufá, že by na Farní akademii mohl promluvit 14. dubna.

T. Hrouda potvrdil, že ples včetně přípravy tomboly je zajištěn; konstatoval, že pomaleji pokračuje jen

předprodej vstupenek. Jak informoval P. K. Vrzal, organizačně je zabezpečena i zimní chaloupka. Přihlásilo se devatenáct dětí, tři asistenti a šest vedoucích.

Na prosincovém i lednovém zasedání PRF uvažovala o některých ekonomických otázkách souvisejících s chodem farnosti; v diskusi bude na dalších zasedáních pokračovat.

Další zasedání PRF byla stanovena na pondělí 13. února a 13. března.

(red)

MINISTRANTSKÁ SOBOTA

(Pokračování ze str. 2)

Strašecí. Celkem tedy asi 25 osob včetně kněží.

Jak bývá dobrým zvykem, začali jsme hrou na to, jak se kdo jmenuje a odkud přijel. Zaujalo mě, že křestní jména se opakovala nanejvýš dvakrát, zato příjmení Kamarád třikrát. A když přidám, že každý se stal kamarádem Kamarádů, utvořili jsme myslím velmi dobrou partu.

Poté se nás ujal místní kaplan Peter Kováč, kterého už znáte, neboť v adventní době v našem kostele sloužil mši svatou a udílel novokněžské požehnání. Představil nám nový strašnický kostel a něco krátce pověděl o jeho novodobé historii.

P. Vít Uher z Nového Strašecí si pak seřadil ministranty, a prošel s nimi v novém liturgickém prostoru nácvik na mši svatou, která následovala.

Hlavním tématem společného setkání bylo, co znamená zažít milosrdenství. A protože ke kostelu přiléhá divadlo Miriam (původně stará strašnická kaple), vyzkoušeli jsme si to přímo na prknech, co znamenají svět. Rozdělili jsme mladší kluky do dvou skupin. Jejich úkolem bylo zahrát podobenství o milosrdném otci a o milosrdném Samaritánovi. Diváky byli starší ministranti, kteří si mezi tím o tomto tématu povídali s roudnickým P. Markem Miškovským a jeho bratrem Jaroslavem, rovněž knězem, nemocničním kaplanem. Jistě si dovedete představit, že vystoupení byla velmi spontánní a sklídila zasluženou potlesk.

Po náročném dopoledni jsme se posilnili tradičním ministrantským gulášem a my starší využili volnou chvíli k společnému popovídání si u kafe. Program na faře zakončil oblíbený testík. Pak jsme se rychle přesunuli do nedaleké tělocvičny, aby- chom svá těla protáhli při fotbálku.

Rádi bychom v podobných setkáních pokračovali. Třeba příště i někde mimo Prahu, ve farnosti, kde jsme možná nebyli, ale ze které známe naše kamarády, se kterými jsme toho už mnoho zažili.

Kluky, pány ministranty z naší farnosti chci pochválit za pozornost, kterou věnovali všemu, co bylo pro ně připravené. Těším se na další společnou Ministrantskou sobotu, která se uskuteční začátkem března.

P. KAMIL VRZAL

LHOTECKÁ STATISTIKA

V roce 2005 bylo v našem kostele odslouženo 561 mší a při nich rozdáno téměř 48 000 svatých přijímání. Poprvé ke stolu Páně přistoupilo 18 osob – 15 dětí při společné bohoslužbě a tři dospělí na Bílou sobotu.

Křtů bylo uděleno 32, z toho 29 dětem a tři dospělým.

Svatby se u Panny Marie Královny míru loni konaly čtyři.

Svátost pomazání nemocných přijalo 66 osob, z toho 52 při společné bohoslužbě a 14 individuálně v nemocnici, Domově důchodců nebo u sebe doma.

Pohřbů bylo osm v kostele a 14 v obřadních síních.

(f)

VZPOMÍNKA NA ADVENTNÍ PUTOVÁNÍ

Každý rok se v rámci našeho farního putování snažíme zakončit poutní sezónu jakousi předvánoční tečkou – návštěvou betlémů, či míst spjatých nějakým způsobem s vánoční atmosférou. Nejinak tomu bylo v závěru minulého roku. Na přání farníků jsme jeli na vánoční trhy do Pasova. Ale aby to nebylo tak jednostranné, čekalo nás malé překvapení.

Cesta, kterou jsme se ubírali směrem na hranice, nabízela možnost navštívit velmi zajímavého člověka – P. Františka Vícha, čtyřiaosmdesátiletého kněze, který přes veškeré zdravotní problémy stále slouží věřícím v šumavské víšce Dobrší.

Do Dobrše byl v šedesátých letech minulého století dosazen po téměř desetiletém pobytu v žalářích ve Valdicích, na Pankráci, v Mírově a Tmavém dole ve Rtni. Důvodem jeho uvěznění byl vykonstruovaný proces za údajné napomáhání k velezradě. Odčiněním nespravedlivého odsouzení se stalo druhé nejvyšší státní vyznamenání – Řád T. G. Masaryka –, které mu loni na podzim předal prezident Václav Klaus.

Pater Martin František Vích se narodil 12. června 1921 v Jiřikově u Litomyšle. Jako zahradnický příručí vstoupil do Kongregace bratří Nejsvětější svátosti. Martin je jeho řeholní jméno. Kněžské svěcení přijal v roce 1949. Dne 21. srpna 1953 byl přímo v kostele před zrakem věřících zatčen, odvezen pryč a odsouzen na deset let těžkého žaláře.

V roce 1956 byl v Tmavém dole ve Rtni. Jeho spoluvězeň, evangelický farář Jan Rubík se jednou nadýchal metanolu a omdlel. Když dlouho ze šachty nevycházel, P. Vích ho šel hledat. „Vytáhl jsem ho ven na vzduch. Tam jsem volal další vězně, aby mi šli pomoci. Podařilo se nám ho zachránit,“ vzpomíná otec Vích. Jako důkaz ukazuje staré cigaretové papírky,

HOSPODAŘENÍ FARNOSTI

Ekonomická rada informuje o hospodaření naší farnosti v roce 2005:

Příjmy farnosti:

• sbírky pro potřeby farnosti	340 902 Kč
• sbírky vyhlášené arcibiskupstvím	88 300 Kč
• účelové dary	195 330 Kč
• úroky	1 724 Kč
<hr/>	
celkem	626 256 Kč

Výdaje farnosti:

• elektřina	117 863 Kč
• plyn	99 790 Kč
• vodné a stočné	9 757 Kč
• opravy (zejména střecha kostela)	53 673 Kč
• běžná spotřeba (hostie, květiny atd.)	35 860 Kč
• telefonní a poštovní poplatky	13 859 Kč
• pojištění	6 000 Kč
• ostatní výdaje	4 208 Kč
• dar mateřské školy Studánka	22 000 Kč
• sbírky vyhlášené arcibiskupstvím	88 300 Kč
• doplatek „desátku“ ze sbírek v r. 2004	27 382 Kč
• TV obrazovky, TV kamera – odhad	140 000 Kč
<hr/>	
celkem	618 692 Kč

Je to málo? Je to hodně? Je to akorát? Jako ekonomická rada farnosti se učíme, seznamujeme s hospodařením farnosti, ale také s definováním potřeb a priorit farnosti.

O potřebách a prioritách diskutujeme s pastorační radou farnosti, protože chceme být dobrými hospodáři. Budova kostela a farní budova nejsou žádné malé objekty a vyžadují tak řadu oprav a údržbu, a to stojí nemalé peníze. Ani provoz není zadarmo. Jen teplo v našem kostele a na faře nás přijde na téměř 100 000 Kč. Na teplo jsme si v našem kostele zvykli počátkem osmdesátých let minulého století a považujeme to už za samozřejmost. Ale vytopený kostel není v „české kotlině“ pravidlem...

Průměrně se za neděli v našem kostele na sbírkách vybere 8250 Kč, což podle sčítání farníků představuje necelých 8 Kč na „hlavu“ a týden. Je to málo? Je to hodně? Je to akorát? Budoucnost to ukáže a k potřebám a prioritám farnosti se postupně po projednání v pastorační radě vrátíme.

Určitě se však sluší všem přispěvatelům poděkovat a dodat „Zaplať Bůh“ a paterovi B. Vymětalíkovi poděkovat za odpovědnou správu věcí nejen duchovních, ale i hmotných.

Za ekonomickou radu farnosti JAKUB HRADEC
23. 1. 2006

na kterých mu J. Rubík z vděčnosti celý příběh sepsal.

I pater Vích měl v dole úraz – zavalilo ho uhlí. Dodnes v důsledku toho chodí o francouzských holích.

Po amnestii v roce 1960 byl z vězení propuštěn. Hledal práci jako zahradník a tajně snil o návratu do kostela a o veřejném sloužení mše svaté. S pomocí generála Josefa Pavla, spoluvězně z Pankráce, který se pak stal ministrem vnitra, dostal otec Vích po několika letech práce zahradníka do správy farnosti v Dobrušce. Staral se i o farnosti ve Vacově a Česticích.

„Tehdy jsem si říkal, že je to za trest. Že jsem v Tramtárii,“ vypráví o příchodu do Dobrušky otec Vích. „Vůbec jsem nevěděl, co tu budu dělat. Dnes už bych odsud nešel.“

V obci začal pečovat o zeleň, vysazovat květiny a zvelebovat faru. Tu opravuje dodnes. Když například dostal jako politický vězeň dvě stě tisíc korun odškodného, z poloviny zaplatil na faru novou žlutou fasádu a zbylých sto tisíc dal kongregaci.

O svém vyznamenání kněz, který žije se svým psem, křížencem Šmudlíkem, říká: „Rozhodně to není jen ocenění pro mne, ale také pro církve a politické vězně.“

HANA STEHLÍKOVÁ

Na horním snímku v zadní řadě zleva P. Martin František Vích s otcem Bedřichem Vymětalíkem, průvodkyní Hanou Stehlíkovou a dalšími účastníky prosincového zájezdu do Pasova

Uprostřed kostel v Dobrušce

K dolnímu obrázku: Varhany v pasovském dómu sv. Štěpána jsou jedny z největších v Evropě. Stavitel pražského Klementina Carlo Lurago chrám v letech 1663–80 přestavěl ve slohu vrcholného italského baroka. Samotné varhany byly v letech 1978–81 generálně přestavěny Ludwigem a Wolfgangem Eisenbarthovými. Mají 233 rejstříků, 17 974 píšťal, pět manuálů a pedál. Zajímavostí je, že v interiéru dómu se nacházejí čtyři další varhanní skříně se samostatnými hracími stoly, ale ovládat je lze i z hracího stolu hlavních varhan

Snímky Vladimír Turek

FARNÍ AKADEMIE

V neděli 4. prosince 2005 odpoledne pokračovala Farní akademie obsáhlou a zajímavou přednáškou prof. Petra Piňha na téma **Adventní zamyšlení**.

Přednášející nejdříve poukázal na adventní dobu jako na součást cyklu ročních období a na její duchovní rozměr spočívající nejen v tom, že připravuje na příchod Pána, ale také v tom, že má jakousi dvojí tvář reflektující na jedné straně úzkost, stísněnost a touhu po spravedlnosti, na straně druhé naději a radostné očekávání. Advent má svá velká témata – téma těhotné ženy, která je v „požehnaném stavu“, a matky, Božího nástroje, mající niterný vztah ke svému dítěti.

Přednášející se zmínil také o významu rorátních zpěvů, které – z celoevropského hlediska – mají kořeny v Čechách doby Karla IV. K jejich rozvoji přispěla tzv. literátská bratrstva a tvůrci různých kancionálů z období přibližně 16. až 18. století. Není bez zajímavosti, že rorátní zpěvy zpívali jak katolíci, tak i protestanti, k čemuž byly přizpůsobovány i jejich texty. Profesor Piňha poukázal také na určitou duchovní paralelu doby po Duchu svatém a podzimních svátků (Všech svatých, Dušiček, Krista Krále) s dobou adventní a Vánoci.

Ve druhé části své přednášky prof. Piňha hovořil o lidových a folklorních zvycích charakterizujících adventní dobu. Lze je spojovat se svátky některých světců, jako např. se svátkem sv. Mikuláše, sv. Barbory, sv. Ambrože a sv. Lucie, nebo i s dávnými pohanskými zvyky (postavy s ptačími zobáky, tzv. ptačí folklor). Tak je možné se setkat s postavami, které nosí dárky (sv. Mikuláš), dohlížejí na pořádek a poctivou práci („ometačky“), vybízejí k modlitbě („mulice“) apod. Mnohé tyto zvyky však zůstávají již jen ve vzpomínkách.

V posledních letech se však rozšiřují jiné – především se jedná o přípravu či zakoupení adventních věnců, což je zvyk, který asi před sto lety vznikl v Rakousku, následně se rozšířil do Německa a dalších států a před ne příliš vzdálenou dobou i k nám. Je to zvyk, který zajisté dobře naplňuje a reflektuje očekávání doby adventní. Takto však nelze hodnotit rozšiřující se zvyk „adventních kalendářů“, které jsou

především komerční akcí s cílem zvýšit konzumaci čokoládových výrobků.

KAREL ŠTAMBERK

Natama pomáhá dětem najít domov aneb Jak můžeme nejlépe pomoci dětem, které nemohou žít doma v láskyplné péči svých rodičů. Na toto téma mluvila 8. ledna 2006 v rámci Farní akademie jedna z aktivistek tohoto hnutí, ředitelka Institutu náhradní rodinné péče Petra Vrtbovská. Sdružení, jehož název Natama znamená **náhradní táta a máma**, vzniklo ideově před šesti lety. Fakticky v Praze působí dva roky.

V dětských domovech mají děti v současné době materiální dostatek a od hodných lidí a sponzorských firem i plno vánočních dárků. Přesto potřebují náhradní rodinu, neboť ta je pro rozvoj dítěte nenahraditelná. Podle průzkumů prof. Matějčka pouze 7–10 % dětí, které do 18 let nepoznaly nic jiného než ústavní péči, se uchytlí v životě – najdou si zaměstnání, vytvoří domov ap. Ostatní skončí buď na psychiatrii, v závislosti na drogách, ve vězeňských zařízeních nebo jako bezdomovci...

Narozené dítě lze připodobnit k čisté gramofonové desce, na kterou se postupně nahrává probíhající život. Tato nahrávka by měla být krásnou harmonickou hudbou. Děti, jež prožívají ve své biologické rodině traumata (hlad, násilí, hádky, drogová závislost či kriminalita rodičů), nebo které prožívají citové strádání v dětském domově, mají na své desce již řadu škrábanců a šrámů. I přesto je důležité, aby se našel někdo, kdo by je měl rád a dovedl je do dospělosti.

Naše společnost má přes veškerou materiální i profesní péči vůči těmto dětem jistý dluh. V náhradní péči končí v České republice 200–300 dětí za rok. Do ústavní péče je jich přijímáno asi 2000. Přitom např. na západ od nás neexistují kojené ústavy, neboť je zákonnými předpisy umožněno o mimina pečovat i krátkodobě. Teprve později jsou případně předána dalšímu pěstounovi nebo do ústavu.

Náhradní rodinná výchova může být v zásadě realizována ve dvou rovinách. První možností je osvojení (adopce). V tomto případě se

biologičtí rodiče vzdali svých práv, byla jim soudem odňata nebo zemřeli. Adoptované děti se zapisují do matriky, pohlížejí se na ně jako na vlastní a rodiče mohou pobírat podobně jako u svých dětí přídatky na děti.

Pokud nejsou splněny zákonné podmínky pro osvojení, náhradní rodiče jim poskytují pěstounskou péči. Ta je státem ohodnocena příplatkem na materiální potřeby 4000 Kč na dítě a 1100 Kč jako odměna pěstounovi.

Při náhradní rodinné péči je důležité, aby se předešlo rozčarování jak na straně náhradních rodičů, tak i dítěte. Aby se to znovu nepokazilo. Řada lidí totiž přichází s dobrým úmyslem, ale i s iluzemi:

- Chceme zdravé (bílé) miminko. Jenomže taková miminka jsou „nedostatkové zboží“. Dítě je obvykle buď nemocné, či trpí nějakou vadou, nebo není bílé, nebo jde o větší dítě. Často je to ještě zkombinováno.

- Máme tři zdravé děti, tak to čtvrté, které si vezmeme, se bude vychovávat stejně. Nebude. Má jiný genetický potenciál a minulá léta do něj již cosi vepsala (viz výše uvedené přirovnání ke gramofonové desce).

- Jeho (její) biologické rodiče nechci vidět, když se k němu (ní) tak ošklivě zachovali. Avšak náhradní rodiče si přece neberou dítě pro sebe, ale aby naplňovali jeho citové a další potřeby; mezi ně může a bude patřit potřeba setkat se se svými biologickými rodiči a sourozenci.

Natama pomáhá sladit potřeby dětí, u kterých připadá v úvahu náhradní rodina, s nabídkami existujících rodin, které mají zájem dítě přijmout. Tyto nabídky vycházejí z daných možností. Péče může být omezena i na kratší dobu (část dne či týdne). Sem patří i tzv. úlevná péče – pomoc již existujícím pěstounům, návštěvy ústavních dětí. Touto kratší dobou může být míněna i péče o děti po dobu pobytu jejich rodiče ve vězení nebo při léčení závislosti.

Po dobu pěti až osmi měsíců Natama všechny zájemce do problematiky pěstounské péče zasvěcuje.

Více se lze dovědět na www.natama.cz nebo info@natama.cz, telefon 222 733 307. U e-Banky má Natama účet číslo 7077-2400.

EVŽEN ŠÁRKA

Vatikánský rozhlas 2006

Údaje pro majitele
digitálních satelitních
přijímačů rozhlasu a televize:
Satelit: Eutelsat Hot Bird
(13° východní délky)
Transponder: 54
(RAI - italské rádio a televize)
Polarizace: vertikální
Kmitočet: 11804 MHz
Přenosová rychlost
zvukového kanálu:
27500 Msymbol/s
Poměr korekce
chyb: 2/3

Naše vysílání naživo a ze záznamu si můžete
poslechnout na adrese:
www.radiovaticana.org
www.radiovaticana.cz

V popředí logaritmická anténa pro krátké vlny.
V pozadí vysílací centrum Vatikánského rádia v
S. Maria di Galeria.

Jak si nás můžete poslechnout?

Český pořad vysíláme každý den večer
v 19:30 na středních vlnách 1530 a 1467 kHz
a na krátkých vlnách 4005, 5885 a 7250 kHz.

Večerní pořad opakujeme vždy
následující den ráno

v 5:10 na středních vlnách 1530 kHz
a na krátkých vlnách 4005 a 5885 kHz.

Náše pořad opakuje každý
den Radio Proglas. Ve všední dny v 8:45
(repríza pořadu z předcházejícího dne)
a ve 20:45.

V sobotu a neděli v 7:00 a ve 20:15.

POZDRAV Z VATIKÁNU

Vánočně-novoroční zásilka od P. Josefa Kolářka T. J. s malým stojacím kalendářem Vatikánského rozhlasu (viz reprodukce jeho titulní strany s krátkovlnnou logaritmickou anténou v S. Maria di Galeria) a několika novými jubilejními pohlednicemi Radia Vaticana s obrázky Svatého otce Benedikta XVI. mi připomněla, že ústřední rozhlasová stanice katolické církve letos oslaví 75 let trvání.

Vatikánský rozhlas čas od času poslouchám snad už půl století a přesto mě jeho znělka Kristus vítězí, Kristus kraluje dodnes naplňuje zvláštním rozechvěním.

Když jsem v roce 1969 se skupinou asi třiceti kněží vykonal do Říma pouť k výročí úmrtí sv. Cyrila (šéfa zlínského Čedoku, který ji zaštilil, pak v rámci komunistické tzv. normalizace stála místo), bylo pro mne mimořádným zážitkem nejen přijetí Těla Páně z rukou tehdejšího papeže Pavla VI., ale i návštěva redakce a studií Vatikánského rozhlasu. P. Petr Ovečka mi ukázal, co mohl. Dokonce mě v nevelké vile ve vatikánských zahradách vzal i do pracovních ředitelů, kde byl uchováván historický první mikrofon Radia Vaticana pocházející od samotného vynálezce radiofonie G. Marconiho, který rádio pro Vatikán budoval. Těšil jsem se, jakou budu mít do časopisu Obroda, který jsem tehdy řídil, originální reportáž, ale poměry v naší republice se rychle zhoršovaly natolik, že už k jejímu uveřejnění nedošlo. Ale se

sekretářem arcibiskupa Berana otcem Jaroslavem Škarvadou, pozdějším biskupem, jsem se v Římě ještě zasmál, když mi vyprávěl, jak svého slábnoucího šéfa přesvědčil, že není možné každému pisateli nesčetných vánočních blahopřání, jež dostal, odeslat zvlášť, a aby tedy všem poděkoval najednou prostřednictvím Vatikánského rozhlasu. Doprovodil pana kardinála k mikrofonu, ale ztuhl, když Josef Beran nejen řekl, jak ho všechna ta blahopřání z Československa potěšila, ale také že **každému** pisateli ještě zvlášť odpoví.

Vatikánský rozhlas se pojí i s mými vzpomínkami na svatořečení Anežky České v listopadu 1989. Jak jsme hltali každé slovo českého vysílání, když jsme se večer vraceli do hor v okolí Říma, kde jsme byli ubytováni, a české vysílání Vatikánského rozhlasu nás udivovalo pohotovými a přímo neuvěřitelnými zprávami o tom, co se děje v Praze. Posluchači v Čechách, na Moravě, ve Slezsku a na Slovensku se možná té náhlé proměně charakteru vysílání divili, ale nám, tisícům českých a slovenských poutníků zprávy z vysílacího centra v S. Maria di Galeria, poskytl v té době službu ničím nahraditelnou.

• • •

Pro ty čtenáře Věstníku, kteří Vatikánský rozhlas pravidelně nesledují, připomínám, že české vysílání mohou poslouchat denně v 19.30 hod.

na středních vlnách 1530 a 1467 kHz a na krátkých vlnách 4005, 5885 a 7250 kHz. Večerní pořady se opakují následující den ráno v 5.10 na střední vlně 1530 kHz a krátkých 4005 a 5885 kHz. Hned po českém vysílání následuje slovenské.

České vysílání z Vatikánu opakuje i Radio Proglas – v pracovní dny ve 20.45 a následující den v 8.45, v sobotu a v neděli v 7 a ve 20.15 hod. Proglas je na Dost ve vyšších polohách čtvrti lhot dobře slyšet z Ještědu na frekvenci velmi krátkých vln (FM) 97,9 MHz. Na jih od Prahy je podle mých zkušeností slyšitelný vysílač Příbram (96,0 MHz), na východ od hlavního města Jeseník (93,3 MHz). Frekvence všech 15 vysílačů Proglasu podobně jako všech ostatních vysílačů Českého rozhlasu i soukromých rádií v České republice uveřejňuje v každém čísle Týdeník Rozhlas.

Na internetu si lze Vatikán poslechnout na adresách www.radiovaticana.org a www.radiovaticana.cz.

Vatikánský rozhlas vysílá i ze satelitu Eutelsat Hot Bird, transponder 54 (RAI - Italský rozhlas a televize), polarizace vertikální, kmitočet 11 804 MHz, přenosová rychlost zvukového kanálu 27 500 Msymbol/s, poměr korekce chyb 2/3.

České redakci Vatikánského rozhlasu lze psát na adresu Radio Vaticana, Sezione Ceca, 00120 Città del Vaticano. E-mail: ceco@vatiradio.va.

JIŘÍ SŮVA

PŘEČETLI JSME ZA VÁS

RÁNY OSUDU PATŘÍ K ŽIVOTU

Vaše auto srazilo dvě ženy uprostřed dálnice – zažil jste už někdy podobnou hrůzu?

Prožil jsem toho dost, i když se nemůžu srovnávat s lidmi, kteří seděli v koncentráku nebo v komunistickém vězení padesátých let... Třeba synovi se před deseti lety stala podobně tragická havárie, jakou mám teď za sebou i já, tatínek z nevěstiny strany si vzal život, můj starší syn přišel o oko atd.

Takže vy máte pověst smíška, ale při tom jste smolař...

Nejsem. Tohle patří k životu. Vezměme si letošní rok (2005 – poznámka redakce *Věstníku*): Hned 1. ledna jsem dostal státní vyznamenání, Pribinův kříž. Potom jsem nastudoval hru o Tisovi, která měla velkou odezvu, přišla spousta chvály, no a za to člověk musí zaplatit. Toho 1. ledna jsem nevěděl, že se pro mě Pribinův kříž promění ke konci roku v kříž skutečný, ale – nepovažuji se za smolaře. Ty rány osudu patří k životu, abych nezpychl.

Což vám hrozilo?

Úspěšný člověk má tendenci cítit se výjimečně a každá takováhle rána je znamením – Bůh mě má rád, a proto mě navštěvuje s křížem. Nejen s Pribinovým, ale i s tím skutečným. A to z vás paradoxně dělá člověka, který se stane lidštějším, i když je to za cenu takových tragédií.

Jak na tu bouračku reagovali vaši známí?

Jsou takoví, kteří nezavolají a nenapíší, protože si myslí, že se to nehodí... Ale pak jsou samozřejmě lidé, kteří mi píší: že drží palce, že na mě myslí... Dokonce jsem dostal esemesku z kláštera v Želivi, že se tam za mě všichni mniši modlí.

Věříte, že se vám díky tomu uleví?

Uznejte, že když se za vás modlí celý klášter, tak jste v předsíni nebes – to už vám schází jenom esemeska od Svatého otce z Vatikánu.

...život není jenom Silvestr, ale ... jsou i Velké pátky, a pro mě ta sobota byla Velkým pátkem. Ale ty taky musí být, aby mohly přijít Velikonoce.

...Když jsem začínal, šla se (*maminka – vysvětlení redakce Věstníku*) u nás na vesnici poradit s panem farářem, a ten jí říkal: „Já mám bráchu v bratislavské opeře a vím, co se děje, když spadne opona. To je Sodoma Gomora.“ Čímž ji zneklidnil.

A vy jste ji pak uklidnil zas čím?

Tím, že jsem jednou před vystoupením v Divadle na Korze ucítil posvěcení.

Cože?

Tehdy jsem v kostele zažil pocit, který se

nedá popsat. Jako by mi někdo položil ruce na hlavu, blaho šlo od hlavy k patám, a já cítil, že jsem si to povolání vybral správně. Že mi právě někdo říká: „Dělej to dál.“

...Jaká slova najednou dostala význam?

Právě v Krejčovském salónu (*představení, které M. Labuda hrál večer po tragédii na dálnici – poznámka redakce*) předčítám úmrtní list. Držím ho v ruce, čtu, a tentokrát mi došlo, že jsem ho napsal sám. A ne jen jeden úmrtní list, ale dva. To mi vstoupily slzy do očí, a vzpomněl jsem si na Desatero Božích přikázání, které jsem se naučil na náboženství už jako kluk.

Proč právě na Desatero?

V životě jsem porušoval všechna přikázání, ale naivně si myslel, že mám jedinou jistotu – nikdy neporuším přikázání Nezapomeš. Věděl jsem, že můžu něco ukrást, ale rozhodně nezabiju. Jenže o tomhle člověk nemůže být přesvědčený nikdy, do konce života.

Dokázal jste té noci usnout?

Od té doby nespím žádnou noc. To zalehnete a chvějete se. Už kolem vás nejsou lidi, ale každou noc jste sám.

I tentokrát jste hledal úlevu v kostele?

Tam všichni chodíme, když je nám zle – tehdy taháme Pánaboha za nohu. Za to když je šampaňo na stole, tak si nikdo nevzpomene. A s tímhle pocitem jsem taky do kostela šel: „Pane Bože, já za tebou chodím i jindy. Neber to tak, že je mi zle, vždyť sem chodím i tak. Takže mě nějak pochop...“

Slovenský herec MARIÁN LABUDA v rozhovoru pro Magazín MF Dnes šestý den po promadné havárii ma dálnici, kdy jeho automobil nešťastnou náhodou zabil dvě německé ženy

PŘÍLIŠ MNOHO NÁHOD

Vše se ale dnes měří konzumem a spotřebou. Čím větší košík plný pomazánek si ze supermarketu odvážíme, tím údajně žijeme šťastněji. Souvisí to s celkově ateistickou společností. To se můžeme každý den chodit modlit do kostela, ale nic nezměníme na tom, že naše euroamerická civilizace je svou podstatou ateistická.

Vše se mění. Američané začali zpochybňovat Darwina...

Přece je jasné, že vše není jen tak. Není samozřejmě, že něco vůbec je. Že je kosmos a člověk. Že tu byly kdysi jen prvky a teď je tu člověk jako tak nepředstavitelně strukturované jsoucno, je přece velmi divné a zvláštní. Nemyslím si jako kreacionisté, že je tu někdo, kdo do toho pořád zasahuje

a vývoj postrkuje. Ale zároveň říct, že je to všechno jen hra jakýchsi náhod, není podle mne možné. To by těch náhod bylo příliš.

Expresident VÁCLAV HAVEL v rozhovoru pro Lidové noviny

CO BYCH SE NEODVAŽOVAL PRANÝŘOVAT

Kardinál M. Vlk řekl, že vánoční svátky se mění v konzum. Souhlasíte s ním?

Jak u koho, rozlišoval bych. Když se lidé ponoří do světa supermarketů a uklízení proto, aby udělali radost svým blízkým, to bych se neodvažoval pranýřovat. Jestli jiní se o svátcích opravdu jen předhánějí většími a nákladnějšími dárky, přejírají se, a úplně se jim z Vánoc vytratil smysl pro intimitu rodiny, neřku-li nějaký duchovní rozměr, tak je to samozřejmě smutné. Každý si může svobodně zvolit svůj styl slavení Vánoc. Asi bych se nepřidal k tomu stereotypnímu církevnímu předvánočnímu napomínání uštvaných hospodyněk. Spíš bych vyzdvihl to, že přibývá lidí, kteří se dovedou ubránit tomu stylu diktovanému reklamami a dokážou slavit svátky jednodušeji, hlouběji a tvořivěji...

Vy sám vypadáte o letošních svátcích dost uštvaně...

To je pravda... Jednak do poslední chvíle přednáším na fakultě, jednak mám kněžské povinnosti. Včera jsem do půlnoci seděl a zpovídal. Kromě toho toto je čas, kdy si na nás křesťany vzpomínají různá média... Dnes v půl šesté ráno jsem byl v televizi a snažil jsem se tam i přes únavu ze sebe vypořít něco ne úplně banálního na obvyklé téma „Vánoce a proč je máme rádi“...

Tak uvidíme, co nebanálního mi odpovíte na otázku, čím byl pro vás důležitý uplynulý rok (2005 – poznámka redakce Věstníku)?

Dosud mě bolí, že z našeho světa odešli dva velcí a moudří muži – Jan Pavel II. A bratr Roger z Taizé.

...taky jsem měl pocit, že v naší společnosti došlo k překročení dalšího prahu barbarizace a vulgarizace... Vulgarizace veřejné a mediální scény ... skutečně překročila mez únosnosti. Je mi z toho smutno.

O reality show jsem vás slyšela kázat i v kostele. Proč to lidi tak baví?

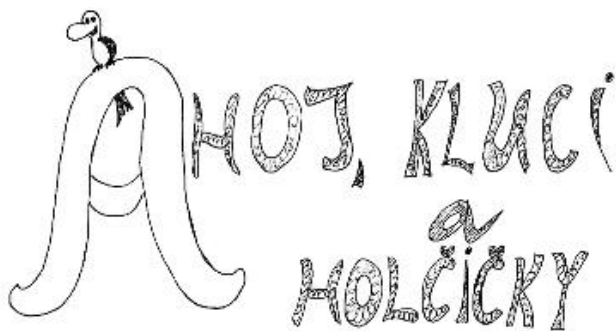
Celé dějiny provází jistý druh perverzní zábavy. Ve starém Římě lidi bavilo sledovat, jak křesťany házeli lvům, a ve středověku si zas užívali veřejných poprav...

P. TOMÁŠ HALÍK 31. prosince 2005 v Lidových novinách v rozhovoru s Renatou Kalenskou

Loňské Vánoce už jsou jen ve Vašich vzpomínkách a já Vás všechny v letošním prvním Věstníku vítám na dětské stránce.

Že bych se byl o Vánocích nějak ulejal, to tedy ne. Svítil jsem na oltáři a pak na vánočním stromečku ostošest, až mě z toho rozbolela hlavice. Ale nic naplat, o Vánocích se i vánoční svíce musí snažit víc než jindy. Nakukoval jsem do Vašich byteků a domečků a viděl samé rozzářené dětské oči. Vy jste se radovali z dárečků a Vaši rodiče zase na oplátku měli radost z Vás, že jste hodné, pomáháte jim a také se občas rozdělíte dokonce i o hračky. Tak se raduji z toho, jaké jsou na Lhotce hodné děti.

Jako já určitě máte radost i z té pořádné letošní zimy. To přeci nevdí, že mráz trochu víc štípe do tvářiček. Hlavně že je pořádný sníh a koulovačky. Já vím, tady v Praze to není tak vidět, ale jen vyjedete kousek ven, jsou tam leckde dokonce metrové závěje. Já do nich hupnu, poskakují, kouluji se s kamarády svícemi z jiných kostelíků.

A teď Vám prozradím největší zábavu, jakou na sněhu znám. Pořádně sebou plácnete na záda do sněhu a jako diví máváte rukama. Potom vstanete a uvidíte, že jste vytvořili obtisk sněhového anděla. Je to žůžo a prima a moc Vám přeji, abyste na sněhu vytvořili pořádné andělské bytosti. Má to trošku malý háček, že si možná umokříte a ušpíníte bundu. Kdyby se na Vás maminky zlobily, prozradte jim, že Vám tuhle hru poradil Kristián, a uvidíte, že se zlobit nebudou.

Určitě pojedete lyžovat do hor nebo aspoň na kopec k babičce. Tak nezapomeňte, že největší koušky na lyžích se jmenují kristiánky, což mě těší. Jako pořádně ješitný Kristián jsem rád, že je po mně něco pojmenované.

Žádnou zimní soutěž teď vyhledávat nebudu. Když jsem před několika týdny posílal panu redaktoruvi tohle povídání, ještě jste měli trochu co dohánět s vánoční soutěží. Kromě toho určitě myslíte víc na rošťáčení na sněhu než na nějaké soutěže. Ale nebojte se, na jaře Vám to vynahradím.

Přeji Vám, děti, krásné lyžování, koulování, bruslení a pořádné andělské otisky do sněhu.

Váš KRISTIÁN

POHÁDKA O JEDNÉ PTAČÍ RODINCE

Mrzlo až praštělo. Sněhu bylo po kolena, ledový vítr severák se proháněl všemi kouty toho krásného kraje. Copak v lese, tam se zvířátka před tou nepohodou ještě schovají, zahřejí se pěkně přitisknutá k sobě, ale už jste někdy přemýšleli o tom, jak v kruté a ledové zimě přežívají ptáčci? Tak se pohodlně usadte, a jdeme na návštěvu k jedné kosí rodince, která bydlí v malé olšince na rohu vaší ulice.

Bylo k večeru a mráz opět přituloval a profukoval, jako kdyby chtěl všechno živé nechat umrznout. Ještě malá kosí holčička Elinka byla celá schoulená a utrápená. Propána-

krále, jak ona přežije tuhle tuhou zimu? Z vajíčka se totiž vyklubala na jaře a o zimě neměla ani potuchy. A u kosů to chodí tak, že jakmile skončí léto, každý kosí kluk nebo holčička se musí začít starat hezky sám o sebe.

Na podzim to ještě šlo. Nasbírala si vždycky semínka z právě odkvetlých květin a travin, se spadlými listy si hrála na honěnou, svou kosí řečí si povídala se sýkorkami a strakami.

Ale potom přišly horší časy. Všichni ptáčci si vyhledali své zimní úkryty, a jak se dny krátily, snažili se ven vylétat, jenom aby si procvičili

křídélka. A potom šupky hupky zase do teplíčka vystlaných hnízdeček.

Elinka pozorovala přípravy na zimu bez starostí a obav. Co všichni tak blázní, a na co se to vůbec tak chystají? Říkala si: Já pěkně počkám a připravím se, až to bude nutné.

A teď tady byla ledová paní Zima a malá kosí Elinka byla tak promrzlá, že už neměla sílu na vytvoření teplého hnízdečka. Také nebylo pořádně z čeho, všechny lístečky a stébélka trav byly pod sněhem nebo úplně zmrzlé. Tak vám tam seděla celá smutná a jenom slabě pípala.

Najednou uviděla nějaký letící stín. Byl to kosí kluk Vítek. Taky se jako Elinka z vajíčka vyklubal na jaře, ale pozorně poslechl svého kosího tátu a na zimu se pořádně připravil. Hnízdečko měl sice celé rozcuchané a ježaté, no co byste chtěli od kosího kluka. Ale bylo teplé a dokonce tam bylo místečko i na malou kulatou jeřabinku, se kterou si kosí kluk Vítek vždy večer hrál. Elinka zapípala trochu silněji a se strachem čekala, co se bude dít.

Ahoj, holka, povídá jí Vítek. Co tady mrzneš jako rampouch?

No, já, víš... lezlo to z Elinky jako z chlupaté deky. ...víš, já jsem se nepřipravila na zimu.

To jsem teda kosí tuk. Co je tohle za pořádky? povídá Vítek. A umíš vůbec něco? nenechal ji na pokoji.

Já umím hezky zpívat a taky myslím, že bych se hezky starala o pořádek v hnízdečku, jenom kdybych nějaké měla, povídá Elinka slabým hláskem.

Tak poleť za mnou, ty kosí trdlo.

Oba dva se rozletěli k té malé olšince, co vyrůstá na rohu vaší ulice. Elinka se napřed v hnízdečku, které patřilo Vítkovi, pořádně zahřála a potom už se začala snažit. Poklízela a ze semínek, co měl Vítek nasbírané, připravovala velmi dobré svačinky. Po večerech si kouleli červenou jeřabinkou a povídali si, dokud neusnuli. Vůbec nevdálo, že venku fučí sněhová vánice a vichřice dělá z každé kapky vody ledovou nádheru.

Jak je, děti, najdete? Stačí chvíli postát na chodníku, přesně tam, kde je to křoví a olšinka na rohu vaší ulice. Určitě ty dva kosáky uvidíte. Nejenže si hrají, ale poskakují a zpívají, jako kdyby se nemohli dočkat jara. Ale oni se ho dočkají, protože už nejsou každý sám, ale navzájem si pomáhají.

PRÁVNÍ OKÉNKO

Občanskoprávní vztahy a jejich ochrana

(Pokračování z Věstníku č. 5/2005 k bodu 2 a 3)

Z předminulého čísla připomínáme:

2. Občanský zákoník upravuje majetkové vztahy fyzických a právnických osob, majetkové vztahy mezi těmito osobami a státem, jakož i vztahy vyplývající z práva na ochranu osob, pokud tyto občanskoprávní vztahy neupravují jiné zákony.

3. Právní vztahy vznikající z výsledků duševní tvořivé činnosti upravují zvláštní zákony.

K bodu 2:

Předmět úpravy Občanského zákoníku zahrnuje po zásadní novele z r. 1991 (viz článek k bodu 1 ve Věstníku 5/2005) osobní a majetkové vztahy bez ohledu na to, v jaké oblasti společenského života funkčně vznikají. Právě tak jako bez ohledu na povahu jejich subjektů, tj. bez ohledu na to, jde-li o osoby fyzické či právnické, na rozdíl od veřejnoprávních vztahů – v pozici nositelů autoritativně vykonávané svrchované veřejné moci. V důsledku toho se jako ústřední princip ovládající oblast těchto občanskoprávních vztahů důsledně prosazuje zásada rovného právního postavení jejich subjektů, tj. jak fyzických, tak právnických osob. Jejich práva a povinnosti vznikají zásadně na základě projevu vůle. Naproti tomu veřejnoprávní vztahy jsou založeny na právně nerovném postavení jejich subjektů, kdy orgány veřejné moci rozhodují o právech a povinnostech subjektů mocensky-autoritativně, kdy tedy rozhodnutí těchto orgánů nejsou na vůli subjektů závislá.

Tím se Občanský zákoník po novele r. 1991 stal opět legislativním základem úpravy všech občanskoprávních vztahů a zá-

roveň legislativním základem úpravy všech soukromoprávních vztahů. Tímto způsobem dochází u nás opět k postupné obnově dominující úlohy celkového společensko-právního významu a prestiže Občanského zákoníku. Vzdor všem výhradám mám za to, že novela Občanského zákoníku z r. 1991 – spolu s novým Obchodním zákoníkem – v oblasti jejich věcné působnosti přispěly významným způsobem k rozvoji demokracie, tržního hospodářství a k položení základů právního státu. Přitom platí, že jsou-li určité otázky řešeny odchylně úpravou stanovenou zvláštními právními předpisy, mají tyto zvláštní předpisy prioritu před obecnou úpravou Občanským zákoníkem. Mezi tyto zvláštní předpisy lze řadit v prvé řadě Obchodní zákoník, dále zákon o rodině a Zákoník práce. Tento systémově zásadní přístup zaujímají v různé podobě i právní řady vyspělých zemí.

K bodu 3:

K dalším právním předpisům patří tradičně ty právní předpisy, které upravují zvláštní osobní vztahy, dnes již převážně jako vztahy duševního-intelektuálního vlastnictví, ještě šířeji jako vztahy k nehmotným statkům. Obecně jako právní vztahy vznikající z výsledků duševní tvořivé činnosti. Jejich předmětem jsou konkrétní díla literární, vědecká a umělecká, výkony výkonných umělců, vynálezy, zlepšovací návrhy, průmyslové vzory a jiná. Jinak řečeno, jde zejména o autorskoprávní vztahy a vztahy s nimi související.

K těmto pravidlům chování se, jak doufám, ve Věstníku ještě příležitostně vrátím.

JUDr. DALIBOR ČERTOK

KOSTEL PANNY MARIE KRÁLOVNY MÍRU

ADRESA

Římskokatolická farnost u kostela Panny Marie Královny míru
Ve Lhotce 36, 149 00 Praha 4-Lhotka
Telefon: 241 490 910, 241 490 913
E-mail: lhotecka.farnost@seznam.cz
Internet: http://lhotecka.farnost.cz

DUCHOVNÍ

Farář P. Bedřich Vymětalík, farní vikář P. Kamil Vrzal.
Jáhen František Martinek

PRAVIDELNÝ POŘAD BOHOSLUŽEB

Neděle	8.00	10.00	18.30
Pondělí	8.00		
Úterý			18.30
Středa	8.00		
Čtvrtek	8.00		
Pátek		15.00	18.30
Sobota			16.00

Mše upravená pro děti každou první neděli v měsíci v 10 hod.
Beatová mše svatá poslední neděli v měsíci v 18.30 hod.

Změny časů bohoslužeb podle ohlášení, zejména v květnu (májové pobožnosti) a v období hlavních církevních svátků.

VÝSTAV NEJSVĚTĚJŠÍ SVÁTOSTI OLTÁŘNÍ

Každé úterý od 17.00 do 17.30 s výjimkou července a srpna a první pátek v měsíci při mši svaté v 15 a v 18.30 hod.

UDÍLENÍ SVÁTOSTÍ

Svátost křtu se zpravidla uděluje v sobotu odpoledne a v neděli dopoledne, na přání kterýkoliv jiný den. Je třeba se včas přihlásit.

Svátost oltářní při mši svaté dvakrát denně, na požádání i jindy.
Svátost pokání a smíření (zpověď) lze přijmout před každou mší, na požádání kdykoliv.

Svátost pomazání nemocných spolu s pokáním a přijetím Těla Páně je třeba ohlásit v sakristii, ve spěšném případě telefonicky. To platí i o ústavu Domov důchodců, Fakultní Thomayerově nemocnici v Krči a Sociálně ošetrovatelském centru v Zárubově ulici.

Svátost manželství je třeba domluvit tři měsíce předem.

DALŠÍ AKTIVITY V KOSTELE

Následující akce se konají, pokud není uvedeno jinak, od září do června.

Vyučování náboženství od října do května ve středu od 15.30 do 17.15 hod., ve čtvrtek od 15.15 do 17 hod. ve skupinách podle věku dětí.

Setkání -náctiletých v pátek v 19.15 hod.

„Společně“ pro mladé v neděli v 19.15 hod.

Setkání maminek s dětmi v úterý v 9 hod.

Čaj pro seniory a všechny, kdo nechtějí být sami, každé druhé úterý v měsíci od 15 hod. v kapli sv. Václava.

Možnost setkání se skupinou pro **pomoc potřebným** vždy první pátek v měsíci v 15.45 hod. v kapli sv. Václava.
Telefon: 241 494 435.

Chrámový sbor má zkoušku v úterý od 20 do 22 hod.

Farní knihovna v úterý od 17 do 18.30 hod.

FAKULTNÍ THOMAYEROVA NEMOCNICE V KRČI

Každou středu v 16 hod. mše svatá střídavě s bohoslužbou slova v nemocniční kapli sv. Václava.

DOMOV DŮCHODCŮ V SULICKÉ ULICI

Ve čtvrtek v lichém kalendářním týdnu mše v 15 hod.

SOCIÁLNĚ OŠETŘOVATELSKÉ CENTRUM V ZÁRUBOVĚ UL.

Mše svatá první pondělí v měsíci v 9.30 hod.

Aktualizované údaje ve Farním příručníku nebo na internetu.

VĚSTNÍK, křesťanský občasník. Vydává Římskokatolická farnost při kostele Panny Marie Královny míru v Praze 4. **Toto číslo vyšlo 17. února 2006. Náklady na jeden výtisk činily 16 Kč.**

Redakční uzávěrka příštího čísla Věstníku bude v sobotu 18. března 2006. Příspěvky lze odevzdat napsané nebo na disketě – také v tomto případě pokud možno rovněž vytištěné – v sakristii nebo poslat na e-mailovou adresu jiri.suva@quick.cz s uvedením kontaktu (jméno, telefon nebo adresa).